

Leto V.
1907.

Štev. 5.
maj.

Tiska „Katoliška tiskarna“.
Izdaja „Katoliška bukvarna“ v Ljubljani.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin.
Za Nemčijo 2 K 8 vin.
Za Ameriko in za vse ostale kraje pa
2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah**, p. Smlednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.
 ::: Spisi se morajo poslati vsak mesec do 10., dopisi do 15. ::::

Vsebina V. zvezka:

	Stran
Kaj bomo storili za zlato mašo sv. očeta?	129
Volit in molit!	131
Učenka Jezusovega Srca: blažena Marija Marjeta Alakok . .	132
Najlepši cvet. (Pesem.)	134
Pod Marijinim banderom	105
Srce ji daj! (Pesem)	139
Še enkrat: Ples v Marijini družbi, ali „Marijine hčerke“ na plesu.	139
Velikonočna žrtev.	140
Skrb za mladino.	143
Svoji materi. (Sv. Angeli.) (Pesem)	147
„O kako lep je čist rod v svojem sijaju!“	148
Dve starodavni slovenski božji poti na Koroškem.	149
Misijonske drobtine.	152
Cerkveni razgled	153
Odpustki meseca maja	195
V molitev se priporočajo	160
Darovi	160

Ne kupite nobene ure

dokler niste prejeli mojega velikega cenika

gld. 1.50	gld. 3.50	nikel Roskopf uro	gl. 1.50
		srebrna	3.-
		z dvojnim pokrovom	4.-
		z 3 srebr.	5.-
		plosk. jeklene ure	3.50
		prave Ro-kopf - patent.	3.50
		prave „Omega“	9.50
		srebr. oklepne verižice	1.-
		1-karatne zlate ure	8.50
		14kar. tne zlate verižice	10.-
		14karatni zlati prstani	2.-
		stenske ure 70 cm	3.50
		z bit em liki zvonu	5.-
		z godbo	6.-
		s kukavico	2.50
		kuhinske ure	2.20
		budilke	1.20
		budi-ke ponoči sveteče	1.60
		z dvojnimi zvonce	1.50
		budilke z bitjem in	
		zvonjenjem liki zvonu	2.50

Triletno pismono jamstvo za neprimerno denar nazaj.
 Razpošilja po povzetju urar, zaprišeže i sodni cenilec
Maks Böhmel, Dunaj, VI., M rgarethenstr. 27
 (v lastni hiši). Zahtevajte moj cenik
 z 2000 slikami zastoj in poštnine prosto 783 sz-7

Proč od alkohola!

Ne pijte strupa, marveč čisti

Ceres
 jabolčnik

iz finih svežih jabolk. Vživanje tega Ceres-
 jabolčnika dá čisto glavo, močne živce,
 zdravo spanje. Tovarna živil **Ceres**,
 Ustje ob Labi. V Ljubljani pri A. Staculu.

ROGOVJUR

Kaj bomo storili za zlato mašo sv. očeta?

Zadnjič sta vam bila napovedana dva znamenita jubileja prihodnjega leta: petdesetletnica mašništva sv. očeta in petdesetletnica prikazanja Matere božje v Lurdu.

Brali ste, kaj je odločil in določil rimski odbor za proslavo zlate maše, da naj se v ta namen po katoliškem svetu sploh napravi.

O tem je treba zdaj že natančneje govoriti. Premisliti namreč moramo, kako bomo ta splošna določila pri nas izvedli.

Sedem točk obsega poziv rimskega odbora. O nekaterih teh točk, — ali pa tudi o vseh — bodo gotovo prečastita škofijstva izdala svoje odloke in določila način, kako naj se izvrše. In ker smo Slovenci razdeljeni na več škofij, bomo verno poslušali in se ravnali vsak po določilih svojega škofijstva.

Nekatere teh točk so pa deloma odvisne tudi od privatne podjetnosti in dobre volje posameznikov. Ni da bi namreč morali čakati samo ukazov, da jih točno izvršimo; ampak vsak lahko stori, kar more in hoče v čast božjo in Marijino, v povečanje sv. Cerkve in v veselje sv. očeta.

Ljubljanski knezoškof so nekatere teh točk, to je one, ki se tičejo mladine in romanja tudi naložili in izročili posameznim osebam v razmišljanje in izpeljavo.

Potemtakem smemo, da, moramo premišljevali, kako bomo željam rimskega odbora pri nas ustregli in zadostili.

Poglejmo torej še enkrat posamezne točke! Razdeliti se dajo v tri vrste ali skupine:

I. 1. Zbirka darov in 2. razstava cerkvene obleke. O tem ni naša reč, govoriti. To je odvisno le od cerkvene oblasti, če, in kako se bodo nabirali darovi. Kakor bo predpisano, tako bomo storili. — Cerkevne obleke bo za ljubljansko škofijo dala nekaj bratovščina sv. Rešnjega Telesa, nekaj nekateri ženski samostani. — Ako pa hoče kdo poslati ob tej priliki kak dar za sv. očeta na naše uredništvo, ga tudi radi sprejmemo, kakor sprejemamo vse darove za dobre namene.

II. 3. Naprave v pomoč katoliškim izseljencem in 4. stalne naprave v prid mladini.

Rimski odbor čuti, kakor tudi mi čutimo, kako zelo potrebno bi bilo vedno naraščajoče preseljevanje in izseljevanje ljudstva bolje urediti, da bi ne bilo v toliko škodo katoliški Cerkvi in pa neumrljivim dušam. Italijani to lahko čutijo, saj so oni v zadevi izseljevanja na prvem mestu; a za Italijani pridemo koj Slovani. Reka izselniška vedno narašča. Kako potrebno bi bilo to reko malo regulirati, da bi ne napravljala toliko škode!

Mi imamo v ta namen že Rafaelovo družbo. Ali kaj dela ta družba? Kolikerim izseljencem pride njeno posredovanje v prid? Kako malo se vpoštevajo! Kako malo razmeroma tedaj koristi!

Sv. oče pravijo modro, da za zlato mašo ne napravljati veliko novih reči, ampak že obstoječe bolj podpreti in poživiti. — Ako je ta želja sv. očeta kje na mestu, je gotovo z ozirom na Rafaelovo družbo. Kaj bi si izmišljevali zopet novih reči, ko že imamo samo po sebi tako dobre naprave, a tako slabo izpeljane in vsled tega tako malo delujoče!

Zato menimo, da nam mora vsakdo pritrditi, če rečemo: Za zlato mašo sv. očeta naj se Rafaelova družba prenovi, poživijo in razširijo svoje delovanje! Treba pa je tukaj sodelovanja vseh. Odbor mora storiti svoje, pa tudi drugi morajo storiti. Predvsem mora biti večje zanimanje za to. Gre se pri tem za velike reči. Veliko ljudi gre tukaj v zgubo za narod in za Cerkev, to je neodpuščljivo! . . .

Torej zganimo se!

Rimski odbor pa tudi hoče imeti stalnih koristnih naprav v prid mladini. Zelo dobro zadeto! Za mladino, za mladino! Kaj je naše skrbi bolj potrebno, kakor mladina?! Kaj pa naj storimo zanjo trajno dobrega?

Tudi tukaj velja: Predvsem že obstoječe reči podpreti, poživiti in razširiti! To so na prvem mestu Marijine družbe, potem pa krščanska društva in kar je podobnega. Naj bi se ta v spomin zlate maše sv. očeta ustanavljala tam, kjer jih še ni; naj bi se pa tudi že obstoječa — če je potrebno — izpolnila in poživila, da ne bodo samo na popirju, ampak v resnici, in sicer takā, kakor imajo biti. — Po Slovenskem je še mnogo, mnogo krajev, kjer nimajo ne Marijine družbe, ne kaj podobnega, ampak se še vedno po starem tiru naprej hodi, ne pomneč, da živimo v novem času, ki je skoro vse staro okolu obrnil in vpeljal popolnoma nove razmere, nove nevarnosti,

nove prilike k grehu, zapravljanju, zapeljevanju, odtujenju od Cerkve, odpadu od Boga, — razmere, ki nujno zahtevajo novih naprav, da se pogubni vpliv škodljivih novotarij vsaj nekoliko izravna.

Zlata maša sv. očeta naj bi bila povod, da se te koristne naprave v prid mladini pomnože; tembolj, ko svetj oče sami to izrečno in naravnost želijo in priporočajo.

Toda še nekaj! Neizmerno mladine se nam izgubi na ta način, da zapuščajo dom in svoje starše, pa gredo po svetu za kruhom, zlasti v mesta, v tovarne, na tuje . . . pridejo v slabe družbe, ker nimajo nikogar, ki bi se zanje prav zavzel, poskrbel, jih spravil v varno zavetje in jih zavaroval pred nevarnostmi. — To je ona reč, o kateri smo pisali tamle po katoliškem shodu pod naslovom: »Kaj je organizacije (ali bolj prav: organiziranja) najbolj potrebno?« Najbolj potrebno po naših mislih je, storiti kaj za mladino, ki gre po svetu. Kajti ti ljudje se nam večinoma vsi pogube! . . . Pomniti namreč moramo, da živimo v dobi splošnega ljudskega preseljevanja. Stare patrijarhalne razmere so preč, ko se je ljudem zdelo že veliko, če so prestopili mejo domače fare. Zdaj vse vre po svetu; vse hiti za lažjim kruhom, — na dušo se pa pri tem nič ne misli. In ako Cerkev s temi novimi razmerami ne računi, ako jim ne pride pravočasno nasproti, ako se ne zna hitro prilagoditi, se ta zamuda nad njo samo maščuje. Socialna demokracija, otrok nove dobe, ki nam je pogoltnila milijone krščanskih ljudi in jih odtrgala Bogu, bi se ne bila nikdar tako razpasla, ko bi se bilo na to gibanje pravočasno pazilo. Kdo se pa n. pr. briga, ali se kaj stori za slovenske delavce na Gornjem Štajerskem, v Köflachu, Leobnu, Donawitzu, katerih je od 10—20.000 in so vsi vprek socialni demokratje?! Cerkve po teh krajih so seveda vsem odprte; ali notri gre, kdor — hoče. Hudobec ima pa tudi odprte svoje cerkve in nastavljene svoje mreže, v katere pa zna vse drugače vabiti! In če nov človek pride v te okoliščine, nehote pade v to gnezdo, kakor žival v nastavljeno past. — Tako imajo vse lepo na-

peljano, da je le čudež, če se kdo še ohrani in reši. Koliko je tukaj zgubljenega! . . .

Ni pa povsod tako hudo in ni še vse zgubljeno. Vedno nove trume se vsipljejo v mesta, in se pogublajo, ali pa se — dado rešiti. Ampak storiti je kaj treba v ta namen!

Zato menimo, da je ni skoro druge reči bolj v smislu rimskega odbora za proslavo zlate maše sv. očeta in istega zlatomašnika samega, ki priporoča, da naj se kaj trajno koristnega napravi v prid mladini. Tudi to ni povsem nova reč. Imamo že nekaj v ta namen. Zdavno se je že namreč čutila potreba, v tem oziru kaj storiti, ali vse je tako nepopolno, luknjičasto, da se velika večina vplivu teh naših naprav popolnoma odtegne in nima nič od njih. — Če bi se kdo morda spodtikal nad tem našim izvajanjem, češ, kaj pa hočete, mi storimo kar moremo, tedaj rečem: Pojdimo v šolo k socialnim demokratom! Oni imajo organizacijo tako izvrstno izpeljano, da jim ne odide niti eden! Oni imajo — to vemo iz gotovega vira — vloge tako izvrstno porazdeljene, da jih moramo le občudovati: ti imaš obdelati tega, ti tega, ti tega . . . Nitj eden jim ne odide. To je ravno organizacija! Ah, otroci sveta so še vedno modrejši! . . .

Z Rafaelovo družbo vred naj bi se tedaj tudi to poživilo in ž njo združilo. Nazadnje je namreč vseeno, ali se ljudje izseljujejo ali se le preseljujejo, ali gredo v Ameriko ali ostanejo v Evropi, ali se zgube v Čikagi ali pa n. pr. v Trstu, v Ljubljani, Zagorju itd. Gre se le za to, da se kar mogoče preprečijo tiste nevarnosti, ki so združene s tem, ker se ljudje odtegnejo domu, svojim staršem in domačemu dušnemu pastirju, ter so prepuščeni samim sebi in vsem mogočim slabim vplivom. — — —

To bi bile nekatere reči, popolnoma v smislu rimskega odbora in sv. očeta; zlatomašno darilo, dragocenejše od zlata in srebra.

Kdor pa vé še kaj boljšega, naj svobodno pove. Mi si ne prisvajamo pravice, sami nasvetov dajati, še manj pa ukazov. Od več strani naj se preudari, kaj bi bilo boljše in primernejše.

Le to željo izražamo: Naj bi bila zlata maša sv. očeta vesel povod prav mnogim dobrim delom v povečanje sv. Cerkve in zveličanje duš!

Razgovor o tretji skupini predlogov rimskega odbora moramo odložiti za prihodnjč.

Volit in molit!

»Bogoljub« ni političen list. In politični časnikj že dosti in predosti pišejo o volitvah.

Vendar, kakor znano, politika živo in globoko sega v cerkveno in versko življenje. In to je vzrok, da si tudi »Bogoljub« šteje v dolžnost, opozoriti na velikansko važnost bližnjih volitev za državni zbor, ki bodo 14. maja.

Tako važnih volitev še nismo imeli. Zdaj se bo šlo za to, kam se bo tehtnica nagnila: na krščansko ali krščanstvu sovražno plat. Nikoli si še nista bili in stali krščanska in protikrščanska struja v tako živem nasprotju kakor sedaj.

Ako nasprotniki dobe večino, vsaj znatno večino, potem bomo dobili kot prvo darilo državnega zbora »svobodno šolo«, to se pravi: Krščanski nauk, križ in molitev iz šol! To bo pa šele začetek, to bo prva stopinja v razkristjanjenje, a bodo sledile druge do tam doli, ko nam bodo jeli cerkve zapirati in nas iz njih goniti in ko bodo začeli duhovnikom k umirajočim pot zapirati . . .

Vse to bi sovražniki božji radi storili, vse to je v njih načrtu, samo če bi le izpeljati mogli.

Nikdo torej ne more več reči, kakor pravijo v svoji nevednosti in kratkovidnosti

tudi ljudje, ki hočejo veljati za krščanske, da, celo za pobožne: »Tukaj se ne gre nič za vero«. Menda ni izmed »Bogoljubovih« bravcev nikdo tako s slepoto vdarjen, da bi ne videl, za kaj se gre. Pomnite: Glavni boj, okrog katerega se suče vsa svetovna zgodovina, je boj za in zoper vero. Kristus je, odkar se je pokazal svetu, znamenje, kateremu se bo zoper govorilo. Kristus loči svet v dve veliki polovici: ena ž njim, druga zoper njega. Zakaj, kdor ni ž njim, ta je zoper njega, in kdor ž njim ne zbira, ta raztresa. To so njegove lastne besede. In naj se potem to nasprotovanje Kristusu odevlje v kakršnokoli obleko in prikriva kakršnimkoli imenom! In naj imajo tudi na drugi strani »katoliški« kake napake! Kjer so namreč ljudje, tam so tudi človeške slabosti, — toda jedro in bistvo je vendar pravo.

Vsak razsoden in resničen kristjan pa potemtakem mora tudi vedeti, kaj mu je storiti. Če je količkaj vnet za božjo reč, ga ne bo treba na volišče šele s silo vleči; on se sam predobro zaveda svoje dolžnosti.

No, hvala Bogu, na Slovenskem se nam ni veliko bati, da bi se nam splošno volitev dobro ne obnesle. Kljub temu pa se ne smemo vdajati brezskrbnosti in si misliti: brez mene bodo že opravili! Zato na volišče vsi!

»Bogoljubovi« bravci store dobro delo, ako pojasnjujejo v prijateljskih krogih pomen volitev v zgoraj označenem smislu.

Toda ne samo od naših slovenskih poslancev je odvisen prihodnji državni zbor, oni so le en majhen del celote. Bitka se bo odločevala drugod, kamor naša beseda in naš vpliv ne sega, sega pa lahko moč naše molitve. — Zato polagamo na srce vsem resnično bogoljubnim dušam, naj kakor nekdanj Mojzes na gori, ko se je v dolini bila bitka med izvoljenim ljudstvom in njegovim nasprotnikom, dvigajo svoje roke k Bogu, da bi se v tem velikem, odločilnem boju obrnila zmaga na stran prijateljev sv. Cerkve, naj bi Bog sovražnike sv. Cerkve ponižal, in naj bi se v novi dobi v naši Avstriji katoliška Cerkev znebila spon, ki jo vežejo, in se povzdignila k novemu čvrstemu življenju!

Učenka Jezusovega Srca: blažena M. M. Alakok.

5. Jezus ji razodene svoje Srce.

Prednica samostanska ni bila nič kaj zadovoljna z izrednimi prikaznimi in milostmi, ki jih je Marija Marjeta prejela od Jezusa. S svojega stališča je imela prednica čisto prav. Večkrat ji je rekla resno: »Jaz bi želela, sestra, da bi vi imeli manj teh posebnosti, in si mesto tega prizadevali, prisvojiti si preprostega duha našega reda. Jaz se bojim za vas.« Z otroško preprostostjo je po-

tem Marjeta potožila svoje težave nebeškemu Učeniku: »Zakaj mi ne pustiš, da bi živel tako življenje, kakor druge sestre? Daj tvoje milosti dušam, ki so jih vredne! Meni zadostuje tvoja ljubezen in tvoj križ; drugega si ne želim.«

Toda nebeški ženin je izvolil njo in nobene druge za svoje velike namene; in ravno ker se je za nevredno spoznala, jo je Bog spoznal za vredno. Pa tudi pripravljaj jo je

sam, da bi postajala vedno bolj vredna. Njegov glas ni bil vedno ljubezniv in sladak, ampak časih, in sicer kolikorkrat je naredila kako napako, tudi resen in oster. Če jo je hotela obiti kaka lahna nečimernost, če je imela kake postranske namene pri tem, kar je delala, če ni bila dovolj zbrana pred najsvetejšim Zakramentom, jo je Zveličar tako pokaral, da je bilo Marjeti ljubše vsako drugo poniževanje, če je bilo še tako hudo in boleče, kakor pa ta graja njenega božjega Ženina.

Dne 27. grudna leta 1673, na praznik sv. Janeza Evangelista, se je Marija Marjeta z drugimi sestrami vred približala k mizi Gospodovi. In zdelo se ji je, da sme nastaviti ustnice na odprto srčno stran Jezusovo; v polnih požirkih je pila iz tega studenca blaženosti.

Imela je ta dan več prostega časa, kakor navadno, in tako se je vrnila nazaj k tabrnakeljnu, da bi počivala na prsih svojega božjega Učenika, kakor je nekdanj pri zadnji večerji smel storiti sveti Janez, apostol ljubezni. Tedaj ji je odprl prvič svoje Srce in odgrnil zagrinjalo od skrivnosti, ki so ji bile dotlej skrite. Marjeta je klečala zamaknjena gledajoča ta čuda dobrote in usmiljenja, in Jezus ji je govoril: »Moje Srce je tako polno ljubezni do ljudi in posebno do tebe, da je ne more v sebi zadrževati, ampak njegovi plameni siloma udarjajo na dan, da se po tebi razodene ljudem, in jih obogatijo z zakladi, ki jih gledaš, in ki obsegajo prebogat pa potrebne darove, da rešijo ljudi brezdnega in pogube. Tebe nevedno in nevredno sem pa izbral, da po tebi izpeljem svoje namene, zato da bo očitno, da je vse le moje delo. Zatorej mi daj svoje srce!« In na njeno prošnjo je vzel njeno srce, pa ga ji dal nazaj goreče od ljubezni, z besedami: »Glej, ljubljena, poročstvo moje ljubezni! Zato se poslej nikar več ne imenuj sužnja mojega Srca, kakor si se spočetka imenovala, ampak »učenka Srca Jezusovega.«

Marija Marjeta je komaj vedela, kje da je in kaj počne; vročina v njenih prsih ji je napravljala silne bolečine. Razločno pa je videla najsvetejše Srce Jezusovo na ognje-

nem prestolu, žareče na vse strani kakor solnce, pa prozorno kakor kristal. Rana od sulice se je dobro videla, trnjeva krona je obdajala Srce in vrh njega je bil križ. Orodje njegovega trpljenja je naznanjalo, da je njegova brezkončna ljubezen do ljudi vir in vzrok vseh bolečin, ki jih je čutil v svojem Srcu od prvega trenutka učlovečenja.

»Potem mi je dal vedeti,« tako piše Marjeta sama svojemu spovedniku, »kako ga je želja, naj bi mu ljudje ljubezen vračali, nagnila, da razodene ljudem svoje Srce z vsemi zakladi ljubezni: usmiljenja, milosti in zveličanja, tako da vsak, kdor hoče, lahko s polnimi rokami odtod zajema. Vrh tega mi je zagotovil, da mu je v posebno veselje, češčenemu biti v tem Srcu, čegar podoba naj se povsod razpostavi, naj bi ganila brezčutna srca človeška. One, ki jo bodo častili, bo obogatil z največjimi milostmi; in na kraj, na katerem bo ta podoba zavzemala častno mesto, bo rosil najobilnejši blagoslov; kajti ta pobožnost je eden zadnjih poskusov, da potegne ljudi k sebi.«

»Glej, moja hči,« tako je Jezus sklenil, »za kakšno nalogo sem te izbral. Zato sem ti od otroških let skazoval toliko milosti. Tvoj vodnik in učenik sem hotel biti, da sem te pripravil na te milosti. Vendar za največjo dobroto pa imej to, da sem ti svoje Srce pokazal in podaril.«

Vsako leto na praznik sv. Janeza se je ponavljala ta prikazen. Na svoje Srce kaže Jezus: »Gorim od hrepenenja, da bi bil češčen v presvetem Zakramentu, in skoro nikogar ni, ki bi mi ljubezen povračal z ljubeznijo in me tako tolažil.«

Kako so morali taki pojavi v Marjetinem Srcu ljubezen podžigati! Ti duhovni vtiski so pa tako vplivali na njeno telo, da ni mogla ni jesti ni spati; čutila je v sebi velike bolečine in strašno žejo. Najhujša muka pa je bila za njeno ponižnost, da je morala vse to prednici povedati in zapisati. Tisočkrat rajši bi bila pripovedovala pred sestrami vse grehe svojega življenja. — Zdelo se je pa, da bo Marjeta pod tako mogočnimi vtiski in pod silo ljubezni, ki je gorela v njenih prsih, omagala; jela je bolehati in je bila

vsak dan slabša. Izrekla je željo, da bi se ji — kakor je bilo tiste čase v navadi — odvzelo nekoliko krvi. Najprej so se ji smejali; šele ko so zastonj poskušali druge pomočke, ko ni mogla nobene jedi več obdržati v sebi, so segli po tem sredstvu, in — res se ji je zboljšalo.

Tako se je zgodilo večkrat; kajti prikazen z dne 27. grudna 1673 se je ponavljala zdaj vsak prvi petek v mesecu. V teh dneh se ji je prikazovalo božje Srce kakor žareče solnce, ki je vsipalo žareče žarke na njene prsi. Sosestre, ki niso poznale notranjega vzroka njenih telesnih slabosti in bolečin, ki so se tolikokrat ponavljale, so se ji posmehovale. Razen tega se je pa tudi ona sama, kakor tudi njena prednica, vedno bala, da bi je njena čutila ne goljufala. »Ko bi le vedela,« je vzdihovala, »da prihaja vse to od Boga, bi lahko prenašala.«

8. svečana leta 1674 je zopet klečala in molila pred odprtim tabrnakelnom, in zdaj se ji prikaže božji Zveličar v svoji poveljčani človeški naravi. Od peterih svetih ran so izhajali svetli žarki, in prsi so se svetile v žareči svetlobi. Zopet je govoril o svoji ljubezni do ljudi, ki mu jo pa tako slabo vračajo, da mu je to hujše, kakor vse muke njegovega trpljenja.

»Ko bi mi ljubezen vračali,« je rekel, »bi na vse nič ne dal, kar sem zanje storil; toda ljudje so mrzli in brezčutni. Nadomesti to ljubezen vsaj ti, kolikor moreš!« — »Kako pa morem to, Gospod; jaz sem tako slaba in nevredna!« — »Glej, zdaj boš že mo-

gla,« ji odvrne Gospod, in plamen njegovega Srca je prešinil njeno srce, da je mislila, da bo umrla. In prosila ga je: »Prizanesi mi, o Gospod; jaz sem umrljiv človek!«

»Jaz bom tvoja moč, nič se ne boj, ampak poslušaj in stori, kar zahtevam od tebe. Najprvo moraš, kolikorkrat ti pokorščina dopusti, me v svetem obhajilu prejeti, če boš tudi zaradi tega poniževana; in pojdi k obhajilu vsak prvi petek v mesecu. Potem ti bom dal vsak teden v noči od četrтка na petek okušati svoje smrtne bridkosti na Oljski gori, da boš občutila vse muke mojih smrtnih težav. Zato se združi ponoči od 11. do 12. ure z mojo molitvijo na Oljski gori, in z obrazom do tal sklonjenim prosi usmiljenja za grešnike ter me tolaži v moji zapuščenosti od strani mojih spečih učencev. — Toda poslušaj, moja hči, ne zaupaj lahkomišelnost vsakemu duhu, zakaj hudobni duh te bo skušal zapeljati. Ne stori torej ničesar brez volje svoje prednice, da te ne goljufa, zakaj nad pokornimi nima moči.«

Tabernakelj je bil zopet zaprt, sestre so kapelo zapustile, Marjeta je pa še vedno klečala tam, ne da bi se zavedla, kaj se ž njo godi. Zdaj jo vzdigneta dve sestri in neseta pred prednico, kjer je osramočena in trepetajoča prišla do zavesti. Častita mati ji ukaže poklekniti in jo ostro graja. Ko potem Marjeta v zadregi razodene, kaj se je zgodilo, prednica zopet to priliko porabi, da jo poniža: vse to je bila le domišljija, slepilo njene nečimernosti; ničesar tega ne sme storiti, kar se ji zdi, da ji je bilo ukazano.

Najlepši cvet.

Devištvo! — ah, povejte mi:
jeli kaj lepšega na svetu,
kot je nedolžnost v svojem cvetu?
Kaj lepše je, — povejte mi! . . .

Krasan je v maju božji svet,
slovita rože je lepota, —
a lepši kot vseh rož krasota,
deviške lilije je cvet . . .

Pod Marijinim banderom.

NAMEN MARIJINE DRUŽBE.

III. Apostolsko delovanje.

Danes hočemo pisati o tretjem glavnem namenu Marijinih družb: o apostolskem delovanju, to je: da udje Marijinih družb tudi na druge dobro vplivajo in jih za dobro vnemajo.

Morda utegne kdo reči: »O tem se je pa letos že v dveh številkah »Bogoljuba« pisalo. Čemu že zopet pisati o apostolskem delovanju?!

O sv. Janezu, učencu ljubezni Gospodove, se pripoveduje iz njegovih zadnjih let, da so ga morali zaradi starosti nositi v cerkev, da je zbranim vernikom maševal in govoril. Njegov navadnj pozdrav in govor pa je bil: »Otročiči, ljubite se med seboj!« Ko so se pa učenci že naveličali, poslušati vedno isti opomin, so ga vprašali nekateri, zakaj jim vedno le to naroča. Sveti Janez pa jim je odgovoril: »Gospodova zapoved je to, in ako jo spolnite, ste vse storili.«

Dragi služabniki Marijini! Apostolsko delovati se pravi, dejansko izkazovati ljubezen do bližnjega. Kdor na bližnjega dobro vpliva in za dobro vne- ma, ta ga ljubi v dejanju in resnici, ta mu deli duhovne darove!

Ali ni torej prav potrebno, da zopet in zopet povdarjamo to, kar je tolikrat opominjal sveti Janez, učenec in učitelj ljubezni, da naj udje Marijinih družb kažejo in izpolnujejo to, kar je Gospod tako toplo naročal: »Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj, kakor sem jaz vas ljubil?«

Ta tretja tako častna naloga Marijinih družb pa se jako lahko prezre in se v prav

mnogih krajih slabo izpolnuje, dasi je tako zelo važna; zato je pač naša dolžnost, da vedno in vedno kličemo vsakemu udu družbe: »Skazuj ljubezen do bližnjega, — deluj apostolsko!!«

Vžgati v srcih udov apostoski ogenj krščanske ljubezni do bližnjega, je tudi namen teh vrstic.

V slovesnem trenutku, ko je vsak član se Mariji popolnoma posvetil in jo vpričo svojega angelja in vseh svetnikov izbral za svojo gospo, zavetnico in mater, tedaj je slovesno obljubil: »Skrbel bom po svojih močeh, da Ti bodo služili tudi drugi.«

Ta duh apostolstva je v najožji zvezi s posebnim Marijinim češčenjem, za katero si mora družba prizadevati.

Saj je vendar Marija kraljica apostolov. Marija je vendar ona gospa, ki je še v časih apostolov izvrševala nalogo apostolov in je v dobi devetnajst stoletij neumorno delovala kakor v časno srečo, tako v večno zveličanje ljudi. Po priprošnji Marijini storjeni nešteti čudeži v vseh časih krščanstva, uslišane molitve v telesni in dušni blagor človeštva, so apostolska dela Device Marije.

Duh Marijanski, torej tudi duh Marijinih družb, je duh apostolskega delovanja. To moremo opazovati takoj pri prvih začetkih Marijinih družb.

Že sedem let pred kanonično ustanovitvijo družbe našteva papež Gregor XIII. v svojem breve (pismu) med apostolskimi deli mladih kongreganistov sledeče uspehe: spreobračajo grešnike, napeljujejo ljudi, da

Sedež modrosti. (Oltarna slika v gimnazijski kapeli v Kranju.)

opravljajo dolge spovedi, podučujejo v krščanskih resnicah itd.

Tudi mnoga družbena pravila in navodila se ozirajo na to delovanje.

Tako naj bi družabniki in družabnice njihovemu stanu in okoliščinam primerno, pogumno pa modro pospeševali vse, kar je potrebno k poveličanju in v obrambo svete katoliške cerkve. Družabniki naj bi prijazno podučevali in ljubeznivo občevali z ljudmi, ki so krenili s pravega pota in zašli na napačna pota greha in zmote ter jih tako zopet pripeljali k veri in izpolnjevanju verskih dolžnosti. Da! Ravno Marijina družba naj stori sama ali pa podpira vsako delovanje, da se odstranijo nevarnosti za vero in nраво življenje, in da se pospešuje pravo krščanstvo.

Kratko, ni mogoče misliti si dobre kongregacije, ki bi ne delovala apostolsko. Družba, ki je zadovoljna že s tem, da udje redno obiskujejo shode in opravljajo samo nekaj molitvic več kot drugi ljudje, mora pač dovoliti, ako ji očitamo bridko resnico, da ji manjka pravega duha.

Kar je ognjišče brez ognja, to je družba brez duha apostolstva.

Kakor riba v vodi kaže življenje, ptica v zraku, tako Marijina družba v apostolskem delovanju. Pa tudi to delovanje je tako potrebno za obstoj družbe, kakor voda za življenje ribe, zrak za življenje ptice.

Posebno pa mora predstojništvo skrbeti za to, da odkáže članom delovanje, ki je primerno danim razmeram kraja, da udje tudi na zunaj delujejo. V sejah predstojništva naj se posvetujejo o tem, kaj bi se dalo v dotičnem kraju storiti.

Ako nas vprašate, kako naj bi se to zgodilo, vam odgovorimo: prava ljubezen je iznajdljiva.

Možu je odprto široko polje javnega apostolskega delovanja bodisi z besedo, bodisi z dejanjem. Kako mnogo javnih razvad je odpraviti, kolikim običajnim razuzdanostim se je treba upreti! Opozorimo le na knjige in časopise. Dolžnost vsakega moža je, zatirati slabe knjige, ali vsaj pod nobenim pogojem ne naročati in ne brati slabih knjig

in časopisov, nasprotno pa naročati in razširjevati dobre. Tudi Slovenci imamo slabih časnikov. Proč ž njimi! Naročajte pa dobre časopise. S tem liste gmotno podpirate in širite med ljudmi pravo krščansko izobrazbo.

Moža kliče večkrat država, da pove svoje mnenje. Treba je voliti v državni in deželni zbor ali občinski odbor. Mož, značen in krščanskega mišljenja, ne sme ostati doma, ampak mora iti na volišče ter tudi z volivnim listkom (glasovnico) v roki delovati za zmago dobre stvari. To je njegova sveta dolžnost.

Skoro v vsakem kraju so društva, n. pr. izobraževalna društva, posojilnice in hranilnice in druga gospodarska društva, Vincencijeva družba itd. Mož družabnik Marijin ni v teh društvih morda le kot mrtev ud, ki se je nekdanj zapisal, sedaj se pa ne briga za društva; on je med delavnimi člani najbolj delaven, med požrtvovalnimi najbolj požrtvovalen.

Tudi za vas mladeniče vse to velja, kar smo rekli o možeh. Da, od vas, ki ste še bolj gibčni ter polni življenja, še več pričakujemo. Vi predvsem lahko povzročite, da se življenje ljudstva krščansko prerodi. Vi ste naš up, naša nada. Zlastj vam bodi priporočeno, da vabite svoje tovariše v dobra društva in jih svarite pred slabimi društvi in slabimi razvadami, n. pr. pred pijančevanjem, ponočevanjem, preklinjevanjem, surovostjo itd. Tu se vam ponuja hvaležna apostolska naloga, da jo izvršite v čast božjo in blagor bližnjega.

Tudi žene in dekleta lahko apostolsko delujete. Ker vam je Bog dal rahločutno srce, vas mora nesreča bližnjega boleleti in v nesreči bližnjemu najti utehe. Morda je hišni oče slab gospodar, zapravljiv itd. Z molitvijo, prijaznostjo in potrpežljivostjo delujte žene in hčere na srce moža, oziroma očeta. Ako bode dobil doma primernega razvedrila, tedaj se mu domača hiša vzljubi ter ne bo pohajal drugam pod pretvezo, da je doma tako pusto. Matere, skrbite za pravo vzgojo svojih otrok! Tu morate ve že po naravni in božji postavi delovati kot apostoli.

Ako ste ponižne, molčeče, potrpežljive, postrežljive, skromne, priproste, tedaj že sam vaš nastop dobro deluje.

Grešnike krotko in prijazno posvariti, nevedne poučiti, žalostne tolažiti, krivico potrpeti, moliti za žive in mrtve, se pravi apostolsko delovati.

Reveže podpirati, bolnike obiskovati in revnim preskrbeti zdravila, tečnejšo hrano, se pravi delovati apostolsko.

Ali ni torej za slehnega dovolj prilike delovati apostolsko, ako le hoče?

Zgodovina Marijinih družb nam pa tudi priča, da so se Marijine družbe vedno zavedale te dolžnosti apostolstva in jo zvesto in požrtvovalno izpolnjevale. Nekaterе družbe so imele in še imajo med pravili celo navodila, v katerem smislu naj apostolsko delujejo.

V Siciliji in na Španskem so se družbe posebno zavzele za to, da so med vročerkvinim romanskim plemenom pomirjevale tako pogostne prepire in preprečevale dvoboje in krvno maščevanje.

Družba rimskih pleničev se je trudila, pohujšanje predpusnih grešnih veselí kolikor mogoče preprečiti s tem, da se 40urna pobožnost obhaja s prav posebnim sijajem.

Ob hudi kugi v Neapolju leta 1607 manjkalo je ljudi, ki bi hoteli pokopavati mrličé. Marijina družba je to prevzela.

Na otoku Terceira, ki spada pod portugalsko oblast, je poveljnik posadke s častniki vred pristopil h kongregaciji za vojake. V kratkem času je bila razuzdanost med vojaki zatrta tako, da so se vojaki lahko kosali z najpobožnejšimi kristjani.

Kjerkoli so se med španskim vojaštvom v Čili nahajale Marijine družbe, je skoraj do cela prenehalo preklinjevanje, pridušanje, zapravlјive igre.

Marijine družbe med Indijanci v Peru so pripomogle, da se je zelo odpravilo grdo pijančevanje.

V Avignonu so Marijini družabniki ustanovili posojilnice in hranilnice in s tem mnogo revežev rešili iz rok neusmiljenih oderuhov.

V prav mnogih krajih so si udje prizadevali in si še prizadevajo, zaslepljene krivoverce pripeljati nazaj v naročje svete cerkve. Tako n. pr. imamo navodilo iz leta 1590 za družbo v Ingolstadt, kako naj apostolsko vplivajo člani na krivoverske očete, brate, tovariše, posle itd.

Tudi apostolsko časopisje je že takrat cvetelo med družabniki. Ne samo slabe knjige so zatirali in sežigali, ampak razširjevali so dobre knjige. Tako n. pr. je neka zgledna kitajska gospa plemenitega stanu, Kandida Hiu, preskrbela, da so se tiskale knjige v kitajskem jeziku, spisane v katoliškem smislu, katere je potem širila med poganskimi Kitajci.

Ni moči povedati, koliko dobrega so storile družbe v misijonskih krajih.

Kateremu vnetemu Marijinemu otroku ne bije srce močnejše vsled radosti, ko bere o teh uspehih Marijinih družb v apostolskem delovanju?

Hvala Bogu, da ta apostolska gorečnost še ni popolnoma ugasnila!

Poglejmo le na kongregacije cesarskega mesta Dunaja! Dunaj krščanski — to je delo Marijinih kongregacij. In kjerkoli se začno širiti družbe, ki se zavedajo svoje dolžnosti, povsod začne napredovati, da, cveteti krščansko življenje.

In ti, predragi otrok Marijin, ki to bereš, zavedaj se, da ti tvoja Gospa, kateri služiti si slovesno obljubil, kliče:

»Pojdi in tudi ti tako stori!«

Srce ji daj! . . .

Si li že čul, otrok Marije?
Škrjanček hvalnico drobi,
akorde ljubke v venec vije,
Kraljico majnika časti.

Narava mlada je pripela
na plot in grm dehteči cvet,
v zelenju gora je vzbrstela,
in z biseri je log odet.

Vse to je za Kraljico maja,
za tvojo Mater ves ta kras,
vse to Mariji vrt podaja,
k Mariji plove slavčkov glas.

Kaj boš pa ti Kraljici maja
kot njen otrok poklonil v dar?
Vem, da ti želja tiha vstaja:
zlata bi nesel pred oltar.

Zlato in bisere najdražje,
in zvonki spev in pestri cvet
bi nesel pred srce Najblažje,
položil pred oltar bi vnet.

Pa tega ne zahteva Mati;
srce želi, le to ji daj,
in s čednostmi ga obogati,
da lepše bo kot krasni maj!

In slednji dan naj novo cvetje
bo Materi v hvaležni dar,
in slednji dan naj vneto petje
kipi pred majniški oltar.

In ko se cvetje maja osuje,
ko bo narava praznih rok,
naj naša Mati se raduje
še vedno vdanih src otrok.

Le nekaj dni nam majnik sije,
le kratko traja cvetja raj;
a tebi, sin in hči Marije,
življenje celo bodi maj! . . .

S. E.

Še enkrat: Ples v Marijini družbi, ali „Marijine hčerke“ na plesu.

O tem se je že dosti govorilo in pisalo. Zato ne mislimo tukaj več razpravljati in ponavljati, zakaj je Marijinim družabnikom nevarno, škodljivo in neprimerno hoditi na ples.

Spregovoriti pa moramo — in sicer kratko in odločno — o tem zato še enkrat, ker vkljub opetovanemu svarilu slišimo in tudi beremo, da nekateri družabniki še vedno silijo na ples; da, skoro v vsaki družbi imajo vodniki še vedno težave s takimi udi. Tako smo brali nedavno v nekem dopisu: »Tudi pri nas bi morali vzeti gospod predstojnik metlo v roke, da bi po plesiščih pomedli Marijine hčere vun.«

Kaj naj rečemo na to? Najprej to, da te niso nikakoršne Marijine hčere, in prav lepo prosimo, da naj posvetnjaške plesavke nikar ne oskrunja in si po krivici ne prisva-

jajo tega častnega imena! Naj nam povedo, kdaj je Marija plesala, da bi se plesavke mogle imenovati njene hčere! O neki drugi ženski pač beremo v sv. pismu, da je plesala, o Herodijadi; prej bi se lahko plesavke imenovalle hčerke te, kakor pa Marijine!

Pojdi v nedeljo popoldne ali kak sestanji dan mimo gostilne, iz katere se glasi muzika, ali pa iz kake druge hiše, v kateri se zbirajo mladi ljudje, — ali si moreš misliti kaj prav dobrega o tej družbi? Ali je mar to Marijina družba, ki se tam notri vrti? Naj ti reče kdo: »Tu notri plešejo Marijine hčere.« »A tako, Marijine hčere! No, lepa mati, ki ima take hčere! Kakšna mati je to, ki pušča svoje hčere tako po plesiščih se potikati v družbi zelo nezanesljivih, da, zapeljivih ljudi, brez vsega nadzorstva! Poštena, skrbna krščanska mati bi vzela metlo in za-

podila svoje hčere domu!« Ali menite, da Marija ni toliko poštena in skrbna krščanska mati? Ali bo ona vesela takih hčera?« »Niso moje,« bo rekla, »in še nikoli bile niso. Jih ne poznam!«

Kakšne Marijine hčere so to, ki plešejo? To so tiste — in teh je še vedno legijon — ki nimajo 80 kr. za enega celega, ali vsaj 40 za pol »Bogoljuba« na leto! Nimajo denarja za to, ker ga morajo imeti za kaj drugega. Zakaj, plesavke hočejo biti tudi zale, in to stane. Ona bi si naročila pač kak »Pleso-« ali »Vinoljub«, ne diši jim pa »Bogoljub«. To so skratka dekleta, ki nimajo nobenega pojma o Marijini družbi, in ki družbi dobroto store, če jo rajši danes ko jutri zapuste!

Kdor se ne zna nedolžno v Bogu veseliti, kdor hoče biti veseljak-posvetnjak, naj bo, družba mu ne more braniti; a naj pusti Marijino družbo v miru! »Nihče ne more dvema gospodoma služiti,« ne more služiti svetu in Mariji obenem; če bo namreč enega (svet in ples) ljubil, bo drugega (Marijo) sovražil. »In nihče, ki prime za drevo (plug), pa gleda nazaj, ni sposoben za nebeško kraljestvo.«

Kaj pa je pomagano s takimi udi? Ali kaj s takimi družbami? Plesati znajo tudi taki, ki niso v družbi; in če ne znajo družabniki kaj več in kaj boljšega, čemu potem družba? Plešoči udje so torej družbi samo v težavo.

Seveda ni ravno vsak ples enak, dasi je najboljši nobeden. V mislih pa imamo tukaj

zlasti povsem slabe plese, in to so vsi, ki se brez kakšnega posebnega vzroka (ženitnina) napravljajo tam po gostilnah ali zasebnih hišah. Dobra in prava Marijina hči se že priložnosti ogiblje, zaiti v tako družbo; podobna je vijolici, ki raste pod grmom, da je ne more vsak odtrgati, da bi zvenela. — Če pa kdaj po naključbi ali nesreči zaide v tako priložnost, vabljen plesat nakratko pa trdo, kakor bi pribila, odgovori: »Ne plešem!« Če hoče, lahko še zraven dostavi: »Sem v Marijini družbi, in zato ne plešem!« To in nič več. Ne se v kak dolg razgovor in ponižno opravičevanje spuščati! Ko bi se Eva ne bila s kačo v pogovor spustila, pa bi ne bila zapeljana.

Na shodih vodnikov Marijinih družb se je vselej tudi o plesu govorilo, in še veliko. Zato bodi dovoljeno, tudi tukaj zapisati, kar se je na enem teh shodov določilo: »Ples se kot nevarna igra z nedolžnostjo v družbi odsvetuje in brani. Marijini družabniki naj si iščejo lepšega veselja! — Vendar ker sam na sebi še ni greh, zato ga končno, če drugače biti ne more, sme voditelj dovoliti na svatovščini, pa le, če prej dovoljenja prosijo, pri čemur naj jih podučijo, kako se jim je vesti; najbolje pa je, če sploh ne plešejo. — Brezpogojno pa so prepovedani taki plesi po krčmah in po privatnih hišah. Taki plesavci naj se po enkratnem opominu, ako ni izdal, izbrišejo.« Torej prvič posvariti, drugič izključiti; ali — po previdnosti voditelja — še bolje: prvič začasno, drugič trajno izbrisati.

Velikonočna žrtev.

(Zgodba ozdravljenja redovnice sestre »de la Garde« v Lurdu, 23. julija 1907.)

V Lurdu izdajajo vsak mesec časnik »Lurška poročila«, ki objavlja na stotine ozdravljenj, ki so se zgodila ondi. Naslednja zgodba povzeta iz tega časnika, je posebno lepa, ker priča o veliki zlahtnosti srca pri-

zadetih oseb in požrtvovalni ljubezni do bližnjega.

Z romarji, ki so prihajali v Lurd iz mesta Monpeljeja, so prišle tudi tri redovnice iz samostana Nazaret; ena od teh se je

opirala na palico in je komaj krevljala dalje; v desnem kolenu, ki ji je zateklo, je čutila strašne bolečine; trgalo jo je grozno po nogi. Kolena ni mogla kar nič pripogniti, celo s peto se ni smela dotakniti tal; med vožnjo so jo morali iz voza v voz prenašati.

Že od leta 1899, od meseca avgusta, je trpela na tej bolezni; poskušala je vsa zdravila, ki so jih ji nasvetovali pametni ljudje, a pomagalo ni vse skupaj nič, le semintja ji je včasih nekoliko odleglo; da, še čedalje slabše je bilo, in naposled ni mogla več hoditi brez palice, in noga ji je bila kakor mrtva. Zdravnik iz Monpeljeja, ki jo je cel čas zdravil, se je izjavil, da noga ne bo nikoli zdrava, in da bo bolezen čedalje hujša. Zapisal je, da trpi redovnica na bolezni z imenom »skrninasto trganje«.

Uboga redovnica je torej prišla v Lurd, in sicer 22. julija 1901; še tisti dan se je šla kopat v kopališče, kamor je napeljana čudotvorna lurška voda; pa tudi drugi dan se je tam kopala, vsega skupaj štirikrat, a ozdravela le ni; le pri četrtem kopanju se ji je zdelo, da so se ji bolečine nekoliko polajšale. Sestro je spremljalo v Lurdu več oseb; ena je bila 25 let stara devica z imenom Marija Atanazija; ta je bila posebno vdana sestri »de la Garde«, in videli so jo 23. julija skoro cel dan moliti v duplini s sestro. Odbila je ura tri popoldne, tedaj se obrne naenkrat Marija Atanazija k sestri in ji razodene, da je storila ravnokar obljubo: »Ako Bog usliši molitve in ozdravi njo, sestro »de la Garde«, daruje ona rada svoje življenje Bogu za to milost.« — Dobra sestra se prestraši, ko sliši te besede iz ust velikodušne Marije Atanazije in reče, da tako velikega daru ona ne more sprejeti. A mladenka se ni dala pregovoriti in je zatrdila, da na noben način ne prekliče svoje Bogu dane obljube. Dve uri pozneje, ob petih popoldne, je stala bolnica zopet pred duplino. Ravno tedaj se je vršila procesija z Najsvetejšim. Poleg sestre je molila v tistem hipu neka uboga bolna žena, tulka seveda, ki se je komaj držala ob berglih pokonci. In ko je šel duhovnik z Najsvetejšim mimo njiu, tedaj se je izvila sestri, ki je stala tamkaj — klečati že ni

mogla dobri dve leti — vroča molitev iz prsi: »Gospod,« je vskliknila k Zveličarju, skritemu pod podobo belega kruha o monštranci, »Gospod, ako je tako Tvoja volja, pa bom ozdravljena! Pa jaz sem nevredna stvar in ne zaslužim tolike milosti; toda poglej, Gospod, to ubogo ženo ob moji strani; ozdravi to, oh ozdravi jo, da vidi ljudstvo Tvojo božjo moč!«

Kakšna velikodušnost se kaže zopet v tej kratki molitvi! Uboga redovna sestra, ki že dve leti hučjo trpi in je prišla v Lurd, da bi se je Bog usmilil in jo ozdravil, ta ne prosi zase v enem velikem, odločilnem trenutku, ko gre mimo nje Zveličar, skrit v beli hostiji, v trenutku, ko se mudi Vsemogočni v njeni neposredni bližini! »Gospod, jaz nisem vredna — pa ozdravi to ubogo ženo tu pri meni; ne poznam je, nikdar je še nisem videla, ampak ozdravi jo, ali pa koga drugega, daj, stori čudež; Gospod, pokaži svojo božjo moč, da bo videlo ljudstvo Tvojo vsemogočnost in bo verovalo.« — Nič več ji ni bilo na tem ležeče, da bi ozdravela; ona rada trpi, da se le Bog poveličuje, da se neverniki spreobrnejo! — O velikodušnost, ki so je zmožna samo čista, plemenita srca! To je edino pravi namen! Tako so tudi peli angelci pri jaslicah: »Slava Bogu na višavah!« . . .

Da, slava Bogu! Take so bile tudi želje bolne sestre. In te želje so dopadle Bogu, in ona je našla milost v očeh Gospodovih: v tem hipu je bila sestra »de la Garde« — ozdravljena . . .

Naenkrat namreč začuti neko nenavadno gorkoto v kolenu; in ta gorkota se razširi naglo kot strela po nogi dol do podplotov; v prvem hipu se zgrudi sestra od samega strmenja, a vstane zopet takoj in gre za sv. Rešnjim Telesom do cerkve rožnovenske, potem pa se povrne nazaj k duplini, poklekne, kakor že dve leti ne, razprostre roki in moli, topeča se hvaležnosti, sv. rožni venec pred ljuho našo materjo Marijo . . .

Zdravnik dr. Boasári piše: »Preiskali smo bolnico dan pozneje, 24. julija. Sestra hodi zopet brez palice čisto dobro; zamrlje kite v nogi so zopet oživele in se gibljejo

pravilno; koleno je popolnoma ozdravljeno; dveletna bolezen je izginila brez vsakih posledic. To ozdravljenje se po natornih postavah ne dá razumeti. Vsa dosedanja zdravila niso nič pomagala; tudi masaža in zdravljenje z vodo je bilo brezuspešno. Danes pa vidimo sestro zdravo; ona hodi, kakor bi nikdar ne imela noge bolne.« Tako je pisal torej zdravnik.

Kakih deset deklic — sirotic je spremljalo sestro na potovanju v Lurd. Te sirote so šle zdaj tudi v zdravniško pisarno. Veselje jim je žarelo iz obrazov in zaupanje in navdušenje. »O, koliko so premolile te deklice zame,« je rekla sestra »de la Garde«; »dve od njih, ki sta že komaj pričakovali, da istopita iz našega zavoda, sta ravnokar sklenili, da ostaneta vedno pri nas in darujeta svojo prostost in svoje življenje božji službi; ena, Marija Atanazija, sama bolna na pljučih, ki si ni mogla sprositi v Lurdu zdravja, je celo svoje življenje ponudila Bogu v svoji obljubi za moje ozdravljenje.« Ko je dr. Boasari to slišal, je bil ves zavzet nad tako junaško požrtvovalnostjo ter je rekel, obrnjen k deklici: »Ne, božja Mati ne bo sprejela vašega daru, vi še ne boste umrli.« Pa Marija Atanazija je odgovorila: »O, jaz vem, da ga bo, in potem pridem k nji, k svoji Materi v nebesa« . . .

Ko je ta pobožna družba zapustila Lurd ter se povrnila v samostan nazareški, je Marija Atanazija resno zbolela; in nič se ni zboljšala njena bolezen, še čedalje slabše je deklici prihajalo; a legla le ni. Edina njena želja, ki jo je še imela, je bila ta, da bi ne legla še v bolniško posteljo pred praznikom Marije v nebo vzete. Na ta dan se je namreč imela vršiti v samostanu, kakor vsako leto, velika slavnost, ki bi se je deklica še rada udeležila. In ta njena skromna želja je bila uslišana. Še v nedeljo po tej slavnosti se je udeležila, dasi z velikimi težavami, skupnih pobožnosti; drugi dan potem pa je že morala v bolniško sobo, iz kateri ni nikdar več prišla. Dolgo je trpela sirotka, a trpela je vdano.

Njeni sorodniki so jo večkrat med boleznijo obiskali, da bi jo tolažili; ali ona jim

ni nehala zatrjevati, kako ljubo in sladko ji je pri srcu, da je Bog njen dar — življenje — blagovolil sprejeti. Zopet in zopet je tudi prosila svoje prijateljice, da bi prišle k nji in ji pele one pesmi, ki so njenemu srcu tako drage. In prijateljice so jo drage volje uslišale in prihajale v njeno sobo ter ji pele željene pesmi; celo na dan njene smrti — 16. oktobra, ko obhaja sv. Cerkev god in praznik sv. Terezije — so prišle in ji pele najljubšo pesem velike svetnice sv. Terezije: »Umiram koprneča po smrti« . . .

Bila je do zadnjega pri popolni zavesti. Na dan njene smrti, ob 1 uri popoldne, je še poprosila sestro, ki ji je stregla, da ji je molila »posvetitev prečisti Devici Mariji«. Ko je molila sestra: »Pridi mi enkrat, o Marija, nasproti, in sprejmi me in popelji v nebesa,« jo je ustavila smrtnobolna deklica, rekoč: »O, to se bo kmalu, kmalu zgodilo!«

Rekli so ji: »Ampak dr. Boasari ti je zatrdil, da ne boš umrla;« ona pa je odgovorila: »Kadar umrem, povejte gospodu doktorju, da je slab prerok.«

Sestra »de la Garde«, za katero se je deklica tako junaško darovala, je bila jako potrta, videč, koliko trpi Marija Atanazija, ki je vsak dan slabša prihajala, in se ji je videlo, kako vene in gine. Večkrat je bridko jokala, ko je obiskovala ubogo bolnico. A ta jo je še tolažila: »Ne jokajte, ljuba sestra; jaz sem popolnoma srečna; in prav to, da sem se za vas darovala, mi napravi nepopisno veselje; v resnici, jaz bi tudi danes z isto odločnostjo storila tako, kakor tedaj v Lurdu. — Čedalje slabša sem; čutim, da ne bom dolgo; glejte, ljuba sestra, obljuba se bo kmalu izpolnila; oh, jaz sem srečna!«

Sestra »de la Garde« je zajokala, nato pa spregovorila: »Da, ti pojdeš, a jaz še ostanem, jaz moram še ostati, Bog vé, koliko časa še; tudi jaz bi rada šla!«

»Vi morate še ostati, gotovo; a jaz bom molila, da vam dá Bog svoj blagoslov; zakaj, Bog vam je ohranil življenje, ker hoče po vas še mnogo duš rešiti.« — — —

Do 16. oktobra je trpela. Ko so je napadle smrtne težave, so začeli moliti litanije za srečno smrt. Tedaj pa je rekla ona na-

lahko: »Ne molite teh litaniij, molite rajše litanije Matere božje.«

Mrtvaški pot ji je stopil na čelo, ona pa se je nasmehljala in zašepetala: »Glejte, Marija mi gre naproti! Z Bogom, sestre, več se ne vidimo!« — In ko je to izrekla, je umrla. O, smrt pravičnih je sladka!

»Marijo Atanazijo so belo preoblekli in položili na oder v samostanu. Okrasili so jo z rožami in z belimi vency, tako belimi, kakor je bila bela njena duša; čez dva dni pa smo jo spremili k zadnjemu počitku, kjer čaka zdaj veličastnega vstajenja od mrtvih.« Tako je poročala prednica v samostanu.

In zdaj, ljubi bralci, ki ste obteženi in trpite, ali ni ta resnična dogodba lepa in ganljiva? Ali ne čutite v svojem srcu, ko berete priprosto poročilo o tej junaški deklici, nekaj posebnega, nekaj nadnaravnega? Glej, tako trpi Bogu vdana oseba, tako hrepeni po darovanju same sebe, da tako posnema svojega Gospoda in Boga! Ona se imenuje srečno, ker ji je dano, da trpi in umre za drugega! To je ravno velika skrivnost krščanske vere; oni, ki voljno vzamejo križ na

svoje rame in hodijo za Kristusom, so v stanu izvršiti čine, pred katerimi navaden človek ostrmi.

Pa ljube duše, ki trpite, čujte: Marija Atanazija, ki je tako velikodušno darovala samo sebe v prid svojemu bližnjemu, ta je častila istega Odrašenika, kakor ve; ta je verovala v iste nauke, kakor ve; ona je bila tudi iz krvi in mesa, kakor ve; glejte, da tudi ve pridete za njo! Skrbite, ko pride dan plačila, da ne boste stale predaleč zadaj za mučenico Marijo Atanazijo, junakinjo ljubezni do bližnjega.

O kristjan! Ako že nimaš želje v srcu, da bi za druge trpel, o, potem te prosim, prenašaj saj težave in bridkosti, ki ti jih je Gospod tebi samemu naložil, voljno in brez godrnjanja. Če je trpljenje še tako veliko, in grenko ko pelin, in te pritiska z vso težo k tlom, vedi, če si z Bogom združen, vse boš premagal; če ne ravno lahko, pa nekoliko težje, a zmagal boš. A to trpljenje se še od daleč ne more primerjati s častjo in slavo, ki čaka po smrti onega, ki voljno in potrpežljivo nosi svoj jarem, ki ga mu je naložil Gospod.

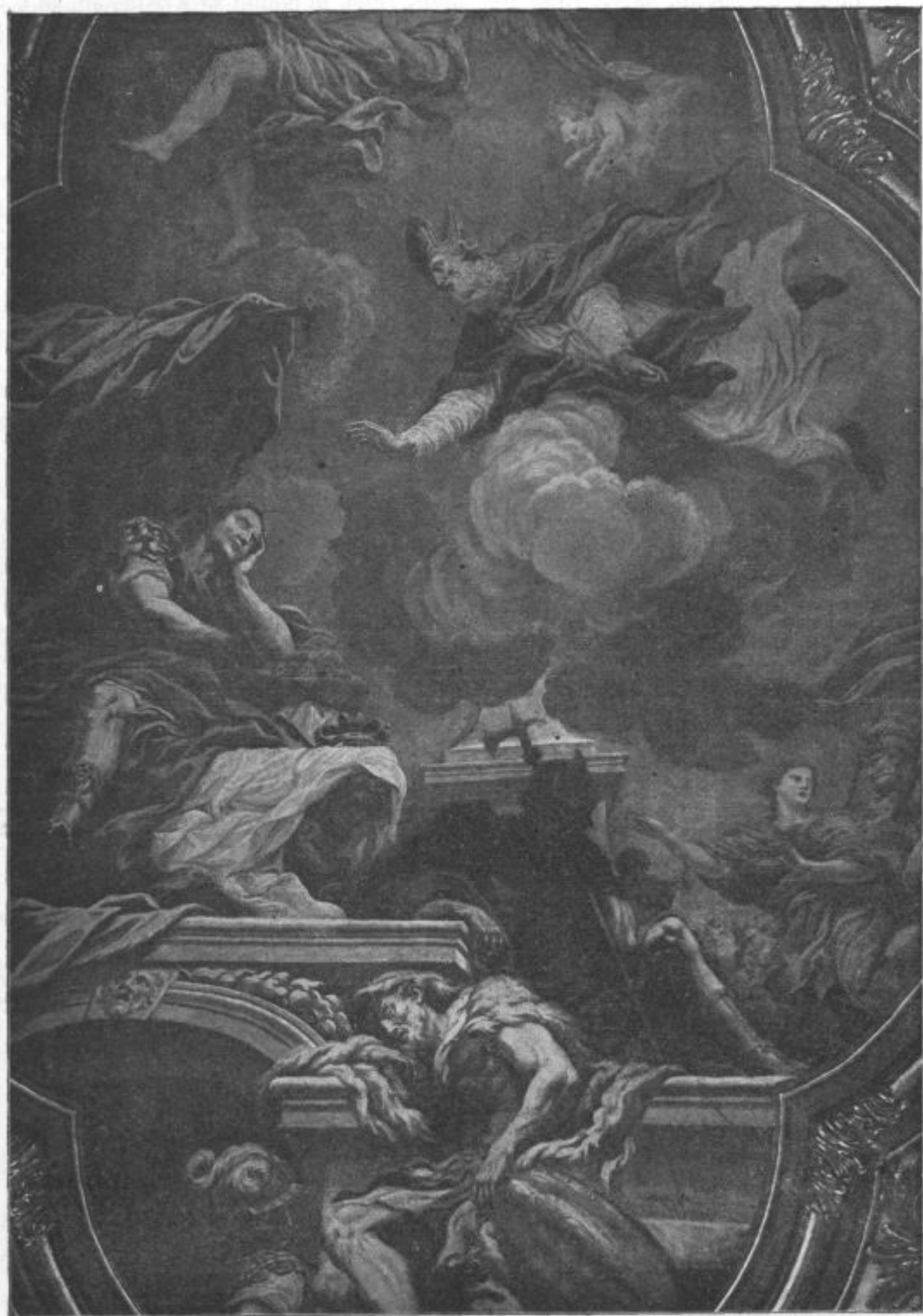
Skrb za mladino.

Pastirski list trž.-koprškega škofa o krščanski vzgoji mladine.

Po kratkem uvodu pravi pastirsko pismo tako-le:

Prvo nedeljo po razglasenju Gospodovem kaj nam predočuje sveta Cerkev? Vi veste to, predragi v Gospodu! Evangelij te nedelje nam vsako leto pripoveduje, da je šel dvanaajstletni Jezus s svojimi starši na velikonočni praznik v tempelj v Jeruzalem ter da je ostal tam, kjer ga je hotel imeti njegov Oče nebeški. Potem pa izvemo, da

se je vrnil mladenič Jezus z Marijo in Jožefom v Nazaret, da jima je bil pokoren ter da je rastel v modrosti in starosti in milosti pred Bogom in pred ljudmi. Kako krasen zgled! Sveta Družina s Sinom božjim, ki izpolnjuje voljo svojega božjega Očeta ter je pokoren svojim staršem in vzgojiteljem, Mariji in Jožefu. Ali ni to ljubezniv in obenem resen opomin, ki ga nam v začetku leta daje sveta Cerkev, da naj namreč skr-

Sv. Nikolaj se prikaže cesarju, Frideriku IV (Stropna slika v ljubljanski stolnici.) **11**

bimo zato, da vladaj v krščanski družini duh svete Družine in da je dobra vzgoja otrok glavna naloga družine in vse človeške družbe?

Ker se pa uprav v naših časih na to premalo pazi, ker se toliko greši glede na resnično in dobro vzgojo, in to pri katoličanih, zato hočem v svojem letošnjem pastirskem listu govoriti Vam o potrebi dobre vzgoje ter navesti tudi nekatera sredstva, katerih se morate posluževati, da si zagotovite dobro vzgojo svojih otrok.

Kaj pomeni vzgajati? Vzgajati pomeni dobre lastnosti negovati in vaditi, da se za morejo razvijati ter kolikor mogoče izpolniti. Slabe lastnosti in nagnjenja pa, ki so v naravi človekovi ostala kot nasledki izvirnega greha, je treba zatirati in brzdati. Tedaj bode človeku, ki mu daje Bog zadostno pomoč, mogoče izpolniti svoj namen na tem svetu ter doseči nadnaravni namen pri Bogu, ki je nas ustvaril za-se. Tako bo človek tudi koristen ud človeške družbe.

Človeku je po njegovi naravi in zato tudi po volji božji vzgoja potrebna, vzgoja otrok je zato najvažnejša skrb in najsve-tejša dolžnost starišev.

Ta dolžnost zadeva celega človeka, ki je sestavljen iz telesa in neumrljive duše. Duša, ustvarjena neposredno od Boga, oživila telo in živi dalje po smrti telesa ter se bo pri vstajenju mrtvih zopet združila s telesom; zakaj mi vsi — tako uči apostol Pavel — se moramo prikazati pred sodnim stolom Jezusa Kristusa, da vsakdo prejme, kar si je zaslužil v telesu, dobro ali slabo. (II. Kor. 5, 10.) Ker je torej duša najimenoitnejši del človeka, zato se vzgoja ne sme omejiti na izobrazbo telesa, ampak mora v prvi vrsti ozirati se na izobrazbo duše. Da, predragi v Gospodu, to je prva in poglobljena skrb krščanskih starišev pri vzgoji otrok, zakaj otrok je po zakramentu sv. krsta preroben za večno življenje, je prijatelj božji, tempelj Sv. Duha, dedič zveličanja, in zato mora, ko doraste, tako živeti, da se ne izneveri svojemu namenu. Za ta namen pa je treba otroku dati navodilo po primerni krščanski vzgoji. Dobre kristjane je treba vzgojiti, in s

tem se ujema tudi umstvena in zdravstvena vzgoja.

Zato pa morate vi, krščanski stariši vseh stanov, spoznati, da je vaša najvažnejša naloga, da vzgajate otroke v krščanskem duhu, po načelih krščanske vere in po naukih katoliške cerkve. Ako pa daste otroke drugim osebam v vzgojo, je vaša stroga in vestna dolžnost, skrbeti zato in zahtevati, da ima vzgojitelj krščanskega duha ter da je zagotovljena otroku versko-nravna vzgoja.

Prvi vzgojitelji ste vi sami, krščanski stariši. To dolžnost je vam Gospod v srce zapisal, in vi jo tudi izvršujete. Posebno je še mati prva vzgojiteljica; iz njenih ust do ne otroku na uho prve besede v ljubem materinem jeziku; in čudno, nič ne sliši otrok rajši v jeziku svoje matere, nego besede, po katerih spoznava svoje stariše na zemlji, nebeškega Očeta in nebeško Mater. Prve molitvice, katere uči otroka krščanska mati, te molitvice se vtisnejo otroku globoko v spomin ter so še v poznih letih npravna opora doraslega moža. Takšen razložek vzgoje je po volji božji. »Ako imaš otroke — pravi sv. Duh — podučuj jih in ukloni si jih od mladosti.« (Sir. 7, 25.) Pobožni Tobija, ko se mu je bližala smrtna ura, je poklical svoje otroke in vnuke ter jim govoril, kakor mora govoriti veren oče: »Poslušajte, otroci moji, svojega očeta: služite Gospodu v resnici in potrudite se to storiti, kar je njemu dopadljivo; in svoje otroke opominajte, da naj ne zapuste pravice in miloščine, da se naj spominjajo Boga in njega hvalijo ves čas v resnici in z vsemi močmi.« O dobrih nasledkih teh vzgojevalnih načel pa pravi sveto pismo: »Vsi sorodniki Tobijevi pa in vsa njegova rodovina je ostala zvesta pobožnemu in svetemu življenju tako, da so bili všeč Bogu in ljudem in vsem, ki so bivali v deželi.« (Tob. 14, 17. ss.)

Koliko blagoslova prihaja na celo deželo in celi rod, kjer sloni vzgoja na verski podlagi!

O da bi imeli očetje in matere krščanskih družin vedno pred očmi resnico, da je »strah božji začetek modrosti« (Prov. 9, 10.), da je krona modrosti strah Gospodov, ki pri-

naša v obilnosti mir in sad zveličanja» (Sir. I. 22.) ter da ne morejo zapustiti svojim otrokom večjega zaklada, kakor je dobra, na načelih svete vere sloneča vzgoja. Ako prihaja želja po dobrem in strah pred grehom od znotraj iz srca, rodi to več dobrega in stanovitnega sadu, kakor samo zunanja olikanost, ki ne prešinja celega človeka in ne teži po zadnjem namenu človekovem.

Pa ne le z besedo, marveč tudi z zgledom morate pospeševati krščansko vzgojo v družini.

Mladina je po svoji naravi takšna, da gleda na starejše osebe ter posnema njihova dejanja. Koga pa imajo otroci bolj pogostoma pred očmi, kakor stariše? Ako pa se življenje očeta ali matere ne vjema z opomini, ki jih dajejo otrokom, tedaj sejejo stariši sami seme nestanovitnosti v otroško srce. Otroci morajo videti v življenju svojih starišev, da mislijo resno s svojimi opomini.

Predragi v Gospodu! Jaz sem vam že enkrat opisal v pastirskem listu, kakšno mora biti krščansko življenje v družini in hišni red. Ob tej priliki vas bodo vaši duhovni pastirji znova opozorili na pastirski list leta 1905, da tudi vi znova pazite na to, da daste s krščanskim življenjem v družini svojim otrokom in poslom lep zgled. To dolžnost imajo vsi v mestu, premožni in ubogi, izobraženi in oni, ki nimajo višje izobrazbe. Za vse velja zapovedi božje in cerkvene, za vse posvečevanje nedelj in praznikov, za vse dolžnost prejemati svete zakramente, zlasti o velikonočnem času, ki traja v naših škofijah od prve nedelje v postu do praznika presvete Trojice, gotovo časa dovolj, da sprejmejo vsi zakramenta svete pokore in sv. Rešnjega Telesa.

Glejte, mladenič Jezus gre s svojimi stariši na velikonočni praznik v tempelj, da zadosti postavi. Kako krasen zgled zvestobe v izpolnovanju dolžnosti nam nudi tu sveta Družina! Ali se mar najde tolika gorečnost tudi v vsaki krščanski družini? Imajo mar v tem pogledu otroci pri vas, krščanski stariši, dober zgled? Ali zahaja morda samo mati k sveti maši, oče jo pa zanemarja? Od koga naj se tu uče otroci? Ali pa morda gre-

do otroci redno k sveti maši, a stariši, kje so? Sin in hči sprejemata svete zakramente, kje pa je oče? Ali se ne bo pri takem zgledu kmalu zmanjšala tudi gorečnost otrokova? Se mar s tem ne krha v otroku čut za dolžnost ter se celo življenje stavlja v nevarnost? »Vsako kraljestvo, ki ni v sebi edino, razpade,« pravi Zveličar. (Luk. XI, 17.) Isto velja tudi o ožjem krogu družine. Iz družin se sestavljajo občine in države. Zato kdor ruši edinost in vzajemno življenje v družini, ne more biti prijatelj urejene človeške družbe.

O kako hvaležna morala bi zato biti posvetna oblast cerkvi, katera vedno čuva svetišče družine, ki zagotavlja po krščanski vzgoji državi najboljše državljane ter po zakramentu sv. zakona varuje od Boga ustanovljeno in blagoslovljeno vez družine.

Vi, predragi verniki, ste že slišali glas svojih pastirjev v zadnjem pastirskem listu, ki so vas znova opozorili na nevarnosti, ki prete vami in otrokom vašim, ako bi se po takozvani spremembi postav o zakonu rušila vez katol. zakona. Kam bode potem peljala brezumna strast brezverski zakonski del? Koliko škodo imajo potem mati in otroci, ako gre oče za svojimi strastmi ter se vda razbrzdanosti? Seveda bode katoliška cerkev takšno postavo, ki zagovarja in podpira ločljivost veljavno sklenjenega zakona, vedno obsojala; zakaj tu velja beseda Gospodova: »Kdor zapusti svojo ženo in si drugo vzame, je prelomil zakonsko zvestobo proti njej. In ako žena zapusti svojega moža in se z drugim omoži, prelomi zakon.« (Mark. X., 11, 12.) Ako se že v gotovih slučajih pokaže potreba, da živita zakonski mož in žena vsak zase, tedaj mora cerkvena oblast izreči o tem sodbo, da zamoreta biti taka zakonska mirne vesti in ne zadostuje pri tem razsodba pred posvetnim sodiščem. Toda tudi za take slučaje uči sveti apostol Pavel: »Onim, ki so v zakonu zvezani, zapovedujem ne jaz, ampak Gospod, da naj žena ne zapusti moža. Ako pa ga je že zapustila, naj ostane sama ali pa naj se spravi s svojim možem. Tako tudi mož ne sme zapustiti svoje žene.« (I. Kor. VII., 11.)

Vse to prepoveduje Stvarnik sveta in Odrašenik ljudi Jezus Kristus po svoji sveti katoliški cerkvi, da se olajšajo skrbi življenja, da se omogoči prava vzgoja otrok ter da se doseže večno zveličanje.

Toda nasprotniki krščanskega reda, ki taje razodetje božje in sovražijo katoliško cerkev, se že pripravljajo za napad na ta temeljni steber vere in npravnosti; in tudi med državnimi poslanci so taki zastopniki, ki bi radi zadali ta udarec katoliškemu ljudstvu.

Ako hočete, predragi v Gospodu, vedeti, koliko zlo izvira iz tega, ako se ločita veljavno poročena mož in žena, pomislite le, koliko škodo trpe družine, pri katerih je res že prišlo do ločitve med možem in ženo. Vez skrbeče in žrtvujoče ljubezni je raztrgana. Kako da se godj vzgoje potrebnim otrokom, kdo zamore to premisliti, ne da bi ga obšel strah? Množili se bodo vedno več pojavi, ki jih že sedaj opazujemo po večjih mestih pri zapuščenj mladini: želja po hudobiji se bo polastila otrok takih brezvestnih starišev. Kdo naj potem kroti brezvestne zločince? Zunanja moč javnih stražnikov ne zadostuje, marveč znotraj mora se glasiti zapove-

dujoči glas vesti; ta glas pa se ohrani v svoji moči le po krščanski vzgoji v družini.

Kakor to velja v družinah v mali meri, tako velja v veliki meri v človeški družbi, ki je sestavljena iz posameznih družin. Čut za skupno dobro, državljanske kreposti zvestobe in požrtvovalnosti, medsebojnega spoštovanja in pokorščine ginejo, na njihovo mesto pa stopajo nebrzdane strasti, želja po uživanju in sramotna sebičnost. Ako pa tak sovražnik napada domovino in hoče skruniti narodni ponos, kdo naj se tu še pomišlja braniti te svetinje s postavnimi sredstvi?

Zato pa pozor, predragi v Gospodu! Ena verska resnica naše svete katoliške cerkve je v nevarnosti. Držite trdno na tej resnici o neločljivosti sklenjenega krščanskega zakona in branite jo pogumno, posluževaje se svojih državljanskih pravic. Poslužujte se pravice v društvih in shodih. Zahtevajte od onih, ki hočejo biti vaši državni poslanci, jasno izjavo o tej važni zadevi družine in krščanske vzgoje. Narodno vprašanje se itak sedaj ob splošnih in enakih volitvah ne bode več toliko upoštevalo; zato pa bodo lažje več vplivali oziri na katoliško prebivalstvo in na zdravi razvoj družabnega življenja. (Pride še.)

Svoji materi. (Sv. Angeli.*)

Odprite se, kristalno-jasni dvori!
Ti, večni dom, za hip se nam odpri,
da mater svojo najdemo med zbori,
kjer v slavi večni venčana živi.
Svetnica je . . . Minulo je stoletje,
kar cerkev pred oltar ji trosi cvetje;
sto let svetniško krono nosi,
sto let pri Bogu za otroke prosi
svetnica mati.

O Angela, z višave jasne
poglej na delo svojih rok.
Na tisoče že tvojih je otrok,
na vrtu tvojem lilije so krasne.
Boječe si vsadila prvi cvet,
Italija ti je gredico dala,
kjer za Gospoda si ga negovala,
ljubila ga, bil ti je drag in svet.
In zdaj?

Glej cvetju tvojemu je svet odprt,
tvoj red je veličasten vrt,
na njem kali, brsti in sili v cvetje,
povsod življenje, vedno mladoletje,
saj z blagoslovom ga obsiplje raj.

Na vrtu tem nevredna tvoja hči
za slavje, mati, sem ti venec zvila.
Glej, sester vseh ljubezen vanj bi vlila,
vpisala vanj, kako te red časti.
Vpisala bi z besedo žarko, zlato,
da čutim se presrečno, prebogato,
ker mati si mi ti.

O mati naša, mati moja,
še nam je sveta oporoka tvoja,
svet nam je vedno tvoj spomin.

Glej, iz globin
vre pred oltar prisega sveta;

* Sv. Angela (31. maja) je ustanovnica mati uršulinskega reda. Letos obhajajo njene hčerke stoletnico njene proglazenja za svetnico. V ta namen je zložila pričujočo pesem njena duhovna hči — S. Elizabeta.

prisega, da idejo tvojo
častimo kot svetinjo svojo,
za njo žrtvujemo meči;
v otrocih mati naj živi!
Ti pa nam bodi angel . . . tvoja roka
drži, varuje naj otroka,
da varno speje svojo pot
na sreče dom iz doma zmot.
Ti Angela, nam bodi mati!
Ob materi otroku se ni bati,
ni grozna mu trpljenja noč,
če čuti vtrip ljubezni vroč.

Tvoj blagoslov in tvoj pogled
nas spremljaj na življenja poti
dotlej, da prost nam bode vzlet
k Ljubezni, k Sreči in Dobroti.
O Angela, glej, v tvoji kroni
bodo blesteli milijoni,
ki kot otroke jih poznaš.
Na vek donj naj himna vneta:
Zahvala tebi, mati sveta!
Zahvala tebi, angel naš!

S. Elizabeta.

„O kako lep je čist rod v svojem sijaju! . . .“

(V spomin † č. g. I. anu Jegliču.)

»Zgodaj je končal, pa je dopolnil obilo let; zakaj, njegova duša je bila Bogu všeč; zato ga je zgodaj vzel izmed hudobij.« (Modr. 4, 13. 14.) Te besede sv. Duha po pravici obračamo na pokojnega gospoda Ivana Jegliča, vpokojenega duhovnika, ki je tako mlad zapustil kraj poškušnje, solzno dolino (roj. 7. maja 1879. † 25. febr. t. l.) ter se preselil v pravo domovino. Ker hoče »Bogoljub« z lepini, če le mogoče, domačimi zgledi spodbuati otroke Marijine in verne Slovence sploh, zato naj kratko označimo poglobitve čednosti in lepe lastnosti blagega pokojnika.

Redka je dandanes pobožnost pri moškem spolu. Zdi se, kakor bi se moške in mladeniči nekako sramovali. Rajni Ivan je bil častna izjema. Bogoljubnosti se je navzel v domači hiši ter jo ohranil vse-skozi, tudi v dijaških letih. Vedno vnetemu za čast božjo je bila najljubši kraj cerkev, kjer se je v goreči molitvi pogovarjal z nebeškim Očetom. Kot dijak je bil šest let gojenec ljubljanskega »Alojzišča«. Tu je imel lepo priliko, da je vsak dan večkrat obiskal Gospoda Jezusa v zakramentu ljubezni, kar mu je bilo najljubše opravilo. Iskreno je častil presveto Srce Zveličarjevo; otroškovedano je ljubil in častil brezmadežno Devico in Mater Marijo, njej se je priporočal v slehni zadevi svoje duše.

Dasiravno pa je ljubil molitev, čeprav je najrajše na skrivnem z Bogom občeval,

vendar se ni ogibal družbe ter je bil vedno šegav in dobre volje. Naravna, pristrčna veselost je bila pravzaprav glavna poteza njegovega značaja. Nikoli ni bil videti žalosten, pobit ali otožen, vedno je imel jasno, smehljajoče obličje, tudi ako ga je kaka neprijetnost ali bridkost zadela. Ravno ta veselost, vedni mir in zadovoljnost v vseh okoliščinah je gotovo znamenje, da je imel rade in pravo, odkritosrčno pobožnost. Nasprotno je pa žalost, kakor trdi izkušen mož in poznavalec mladine, za grehom največja nesreča, najhujše zlo za mladega človeka. To mirno brezskrbno veselje pokojnikovo je izviralo iz blagega srca in mirne vesti ter je najboljši dokaz, da prava, neprisiljena pobožnost ni nasprotna veselosti, poštenemu razvedrilu, temveč nasprotno vedri in slajša življenja. »Pobožnost je za vse koristna,« pravi sveti Pavel (I. Tim. 4, 8.), in spremljati jo mora sveto veselje: »Služite Bogu v veselju!« (Ps. 99, 2.)

Vesela, živahna narava se pri mladih ljudeh le prerada izprevrže v lahkomišelnost, če ne celo v razuzdanost. Treba je tudi resnobe o pravem času. Značajna, moška resnoba, plemenita lastnost mladeniškega srca, je dičila v posebni meri pokojnika, čeprav je bil vesele nature. Odločno se je trudil vse dolžnosti do Boga, sebe in bližnjega ne samo spoznati, temveč tudi izpolnjevati. Pridno in vestno se je učil ter pogumno premagoval vse težave, ki jih po-

vzroča dijaško življenje. Spoznavši, da ga Bog kliče v duhovski stan, ni nikoli omahoval v svojem sklepu: Z marljivim učenjem in vzornim vedenjem se je pripravljajal resno na visoki poklic, zato si ni prav nič pomišljal po končani maturi, da bi šel v semenišče ali si mar izvolil kak drug stan. Koliko slovenskih dijakov vrže lahkomiselno vero proč, naš Ivan pa se je vkljub raznim skušnjavam in težkočam tembolj iskreno okienil resnice, čim manj se mu je bilo treba bati luči sv. evangelija!

Ker je častil preblazeno Devico najbolj s tem, da je posnemal njene čednosti, zato ni čuda, da je bilo njegovo srce tako vneto za p o n i ž n o s t in sveto čistost. Bog mu je podelil obilo naravnih zmožnosti in nadnaravnih darov; lepo je napredoval v šoli, spoštovali so ga predstojniki in ljubili sošolci, on pa je zmiraj ostal krotak in ponižen; s hvaležnim srcem je priznaval, da je vse dobrota, milost bož'a, enako je bil hvaležen svojim staršem, predstojnikom in drugim dobrotnikom; ni se povzdigoval nad sošolce, priljuden in ljubezniv je bil do vsakega, postrežljiv, nesebičen in skromen, vzor ljubezni do bližnjega!

Kako čista in nežna je bila njegova duša! Tudi sredi živahnih pogovorov, tudi, če se je šalil, ni nikoli spregovoril kake količkaj dvoumne, nelepe besede. Iz govorjenja se spozna srce in zelo popoln je, kdor se v svojih besedah ne pregreši. Posebno ljubezen je imel do nedolžne šoiske mladine. Poleg prečiste Matere božje in svojega patrona je najbolj častil sv. Jožefa, deviškega ženina Brezmadežne, sv. Alojzija in sv.

Frančiška Saleškega. Ti so mu bili pomočniki in priprošnjiki, da se je mogel v skušnjavah in bojih neomadežanega ohraniti.

Ako pa je bil rajnik v zdravih dneh vzor plemenitih lastnosti in čednosti, tako je v svoji bolezni najboljšje prestal poskušnjo, katero mu je Bog poslal, da bi v ognju trpljenja očistil njegovo krepostno dušo. S svojo p o t r p e ž l j i v o s t j o nam je podal vzgled in dokaz, da je bila resnična, prava in odkritosrčna njegova pobožnost. Kot bogoslovec drugoletnik se je prehiadil ter nato vedno bolehal. Veliko je trpel, toda nikoli ni tožil. Le s težavo je nadaljeval učenje. Ko pa je dosegel cilj, po katerem je vedno tako hrepenel, ko je daroval najsvetejšo daritev, tedaj je bila njegova najsrčnejša želja, delovati v vinogradu Gospodovem; toda bil je prisiljen stopiti v pokoj, njegove moči so popolnoma opešale, sušica je glodala nitko življenja. Vse bridkosti, vse trpljenje je blagi pokojnik radovoljno prenašal ter se ves vdan v voljo božjo pripravljajal na odhod v večnost. Upal je pač, da še ozdravi, toda Stvarnik ga je hotel imeti pri sebi. Umrl je star dobrih 26 let, dne 25, svečana v ljubljanskem »Leonišču«, kjer je ležal štiri tedne. Njegovo truplo so prepeljali v njegovo rojstno župnijo Podbrezje na Gorenjskem, kjer je tudi nekaj malo časa kaplanoval, in ga ondi pokopali ob veliki udeležbi ljudstva.

Upamo, da se že veseli njegova duša pri Njem, katerega je ljubil in iskal v življenju. »Zgodaj je končal, pa je dopolnil obilo let«. Sedaj vživa plačilo za trud in premagovanje. Ljubi Bog pa mu podeli mnogo posnemavcev mej slovensko mladino!

Dve starodavni slovenski božji poti na Koroškem.

II. Sv. Hema.

Imenovani božji poti, namreč Gospa Sveta in sv. Hema, katerih ne edino le spomin, ampak tudi dejansko vsakoletno obiskovanje se je ohranilo v gorovju med gorenjsko selško in poljansko dolino ter v okolici

Škofje Loke do današnjih dni, primeroma ni sta daleč ločeni druga od druge. O času in romanju samem, ki je združeno neposredno drugo z drugim, želim nekoliko bolj natančno govoriti ob dani priliki. Romarji, ki hodijo od Gospe Svete do sv. Heme peš, gre-

do po državni cesti čez sloveče Lurnško polje (Zollfeld), kjer je stalo starodavno rimsko mesto Virunum, do mesteca Št. Vida, potem pa po bližnjicah in čez hribe tja v Strassburg v Krški dolini, kjer pridejo zopet na cesto in imajo potem do sv. Heme le še pičlo uro hoda. Kdor pa želi romati bolj zložno, mu je na razpolago ves čas železnica. Od postaje Gospa Sveta se pripelje preko dveh postajic v Glandorf, ki je osredje treh prog. Od juga se pride od Gospe Svete; proti zapadu vodi na Št. Vid, ter preko Trga (Feldkirchen) in Osojskega jezera na Beljak in Trbiž. Svetohemski romarji pa se peljejo po progi proti vzhodu, pridejo kmalu do podnožja strmega, okroglega, na samem stoječega griča, vrh katerega ponosno kraljuje starodavni sloveči grad Ojstrica (Hoch-Osterwitz), o katerem le obžalujem, da ne spada popis njegov v okvir mojega spisa.

Naprej vozečim se proga kmalu obrne proti severu in privozi gori na obširno, prostrano in plodovito grobniško polje (Krappfeld). Prevoživši zopet dvoje ali troje manjših postajic, nam zakliče sprevodnik »Treibach« in treba je romarjem izstopiti. Od tod se namreč cepi nova proga ozkotirne železnice, ki pelje proti zapadu skozi Krško dolino. Prva zanimivost ob novi progi je zali grad Zwischenwässern, ki je knezoškofu krškemu (celovškemu) to, kar sta Goričane in Gornjigrad ljubljanskemu knezoškofu. Krška dolina je jako prijetna, plodovita; opasujejo jo na obe strani do vrha obraščeni hribi. — Druga znamenitost doline nam je mestece Strassburg s ponosnim gradom na severni višini nad njim. Koj naslednja postaja nam je Gurk (Krka), t. j. sv. Hema. Od kolodvora, ki stoji tik nad trgom, se pride po malem klančku v trg. Prva hiša ob levi, kjer se ovija cesta skozi trg proti cerkvi, nosi napis: »Jos. Landsman«. Z najboljšo vestjo priporočamo to hišo kot posebno dobro gostilno, kjer najde utrujeni popotnik, oziroma romar na moč prijazne in postrežljive ljudi, pa tudi tako dobro prenočišče, kakor bi kaj enakega tudi v velikem mestu komaj našel in pričakoval. Taka gostoljubna hiša je v resnici pravi dar božji za utrujenega popotnika v

tujini. Le malo korakov naredimo naprej skozi trg in že se nam pokaže na levi ponosna dvostolpna nekdanja stolna cerkev krška z velikanskim samostanom ob njegovi severni strani. Na sprednji strani pred cerkvijo se razprostira farno pokopališče, ki je bolj podobno cvetličnjaku, kot mirodvoru. Pač lepo skrb in ljubezen dokazujejo s tem farani svojim ljubim rajnim.

Naloga bi mi bila zdaj, vpeljati drage bralce in bralke v svetohemsko stolico samo ter podati jim natančen njen popis. A ta naloga ni lahka. Rešiti se moram z naslednjim pojasnilom: Kdor je tako srečen, da ima v rokah, ali mu je vsaj moč dobiti IX. letnik »Drobtinica« iz leta 1854 (to je pač zlat letnik, izborna urejen od našega slovečega rojaka in bivšega lavantinskega kanonika Jož. Rozmana), ta najde ondi na straneh 7. do 14. spis: »Zveličana Hema, slovenska kneginja«, ki mu nudi natančen njen življenjepis, pa tudi popis cerkve. Še dokaj bolj natančen popis pa najdejo oni, ki so zmožni nemščine, v knjižici: »Die selige Hema und ihr Heiligtum in Gurk«, katero je spisal in izdal leta 1906 č. g. o. Karol Jungwirth, redovnik sv. Benedikta in duhovni vodnik ondote nega nunskega samostana. Popis je zelo natančen, mikaven in ga pojasnuje 33 ilustracij. Ako morem pa vendar spoštovanim bralcem in bralkam s tem kaj služiti, usojam se poskusiti s površnim popisom svetohemskega svetišča. Že v lopi med zvonikoma ugleda po oboku in stenah vedoželjni romar starodavne slikarije, ki mu pojasnujejo dogodbice iz življenja sv. Heme. Velikanski, zaokroženi, umetno izklesani kameniti portal nas vodi v znotranje cerkvene prostore, ki nekoliko spominjajo na slovečo oglejsko baziliko. Po sedmero močnih štiriogelnatih stebrih loči velikansko cerkev v tri ladje. Konec srednje ladje stoji oltar Žalostne Matere božje pod križem z mrtvim Jezusom v naročju. Vsi kipi tega prelepega in umetnega oltarja — menda petero — so vlti iz svetlorumenega bronu. Ta oltar je baje poslednje delo slovečega umetnika Rafaela Donner-a; postavljen je bil leta 1741 ter stal 3000 goldinarjev. Ob straneh tega oltarja, ki zabra-

njuje vhod v osrednje presvetišča od letod, sta vravnana vhoda in stopnjice, ki vodijo v spodnjo, pod vsem obširnim presvetiščem zgrajeno cerkev (kripto), o kateri želim pozneje nekoliko govoriti.

Konec stranskih ladij peljejo na obeh straneh kamnite stopnjice v obširno presvetišče, katerega zadnjo stran završujejo tri vstrie stoječe apside. V vsaki stoji oltar. Srednji, to je veliki oltar, predstavljač Marijo Vnebovzeto, je prava kiparska znamenitost. V podnožju, uprav na tlaku in brez vsakega podstavka, stojijo kipi čveterih evangelistov — na vsaki strani dva — v nadčloveški velikosti. Tik za njimi se dvigujejo podsломbe oltarjeve, vrh njih stebrovje, razne podsломbe ter nad sto kipov, med njimi dvanajst apostolov. Ta oltar se mora le videti, popisati ga, temu ni kos moje okorno pero. Stoji že od leta 1631, napravil ga je krški kipar Mihael Hönel za 2890 gold., zlatenje njegovo pa je posebej stalo 3850 goldinarjev. Nehotoma si človek misli, ogledovaje to bogato zlatenje: se pač res vidi, da so se v teh krajih nahajali v starih časih zlati rudniki. Omenjam naj še, da veliki oltar opasuje na tri strani prekrasna obhajilna miza, ki je umetno izklesana iz tako dragocenega marmorja, kakor enakega menda nisem še videl nikjer. Okoli te obhajilne mize poklekujejo navadno romarji, da se jim daje čez oči blagoslov s prstanom sv. Heme, ki se kot dragocena svetinja hrani še vedno pri cerkvi. Omenjam naj tudi še umetno izdelanih korarskih stolov, ki so prislonjeni k stebrom srednjega oddelka presvetišča. Obrnjeni so drug proti drugemu.

Podajmo se zdaj za trenutek v podzemeljsko cerkev, katere oboke podpirajo čveteri mogočno zidane podsломbe in sto stebričev iz zelenkasto-višnjevega kamna, kakor se enaki dobiva in lomi menda v bližini naših gorenjskih Brezij. Nekako svečano-votlo odmevajo naši koraki, ko se sprehajamo po teh podzemeljskih prostorih. V zadnjem desnem zakotju tega podzemeljskega svetišča se nahaja prostor, ki je na tri strani omejen z do oboka segajočo ograjo iz kovanega železja; južno stran tega prostora

omejuje cerkveni zid. Tu stoji v sredi oltar, umetno izklesan iz belega kararskega marmorja ter predstavlja v vzvišeni (relief) obliki smrt sv. Heme. Ob straneh sta simbolična kipa vere in upanja. V menzi, to je v oltarni mizi pa so vloženi telesni ostanki svete Heme. Oltar svete Heme je obrnjen proti jugu, tedaj proti našim slovenskim deželam.

Še nekaj naj omenim. Zunaj železne ograje stoji v zadnjem desnem kotičku oni zgodovinski kamen, na katerem je baje sveta Hema sedé opazovala delo samostanskega zidanja, in plačevala raz ta sedež tudi delavce.

K sklepu naj zdaj smem izraziti še dve želji. Prva je: naj bi se med našim slovenskim narodom ponovilo češčenje sv. Heme kot naše rojakinje, in poživilo se zopet v še bolj obilni meri vsakoletno romanje do njenega groba!

Druga želja pa je: Kakor gosposveti stolnici, tako bi privoščil tudi svetohemski enako pomoč, kot jo je bila deležna bazilika oglejska, da se je namreč po volji in ukazu cesarjevem popravila na državne stroške. Tudi tu bi bilo potreba poprav velikih in izdatnih. Svetišče je namreč zelo obširno, njegova notranja oprava pa dragocena, torej tudi poprave ne lahke. Duhovniija šteje še pod 1300 duš, je tedaj veliko premajhna, da bi zmogla sprotne in stalne poprave tako monumentalne zgradbe. Za kaj takega jetudi cela dežela komaj dovolj imovita. Se pač ume: nasveti so lahki, ali izpeljava težja. Eno pa je in ostane: volja je gotovo najboljša!

Pa še nekaj naj dostavim, in to v čast svete Heme! Ni bil še popolno sestavljen pričujoči spis, ko me je napadla huda bolezen in mi ustavila peresno delo. Ker sem pa želel, spis vendar le izgotoviti, vzdihnil sem k sveti Hemi, naj mi milostno ona pripomore k temu. In da moja prošnja ni ostala neuslišana, spričuje pričujoči moj skromni spis. Izrečem sveti Hemi torej s tem javno zahvalo. Ker se pa sveta Hema časti tudi kot pomočnica za bolne in slabotne oči, jo prosim s tem njene mogočne priprošnje tudi v

tej zadevi. Štejem sicer že svojih 80 let; oni pa, ki poznajo moje ime, vedo, da se že nad pol stoletja rad ukvarjam z literaturno podporo poštenega slovenskega slovstva. Ta-

kega delovanja si želim še za kak čas, in v to zopet prosim sveto Hemo njene mogočne pomoči!

Bivši nadučitelj Jos. Levičnik.

Misijonske drobtine.

Misijonska škofija Kiagnan na Kitajskem. Grozna poročila prihajajo o povodnji v Kiagnanu. Že petdeset let ne pomnijo tako strašne nesreče. Deževalo je neprenehoma tri cele mesece. Ker ni pravih odtokov, stopila je voda po polju in travnikih. Cela dežela se je spremenila v nepregledno morje. Poljski pridelki so vsi uničeni, stanovanja, vsa razmočena, so se podrla in na tisoče ljudi je utonilo. Kar se jih je še rešilo, so vsega usmiljenja vredni siromaki. Večina se izseljuje v druge kraje, kjer se upajo preživiti z miloščino. Sila je tako velika, da uživajo ljudje celo listje z drevja. Živino, kar je ni odnesla voda, so poklali in povžili. »Veliko poganov,« piše misijonar, »trka na naša vrata in žele biti sprejeti v sv. Cerkev. Razume se, da pričakujejo od mene pomoči tudi v časnih potrebah. Pa kje naj vzamem ob tolikem pomanjkanju? Morebiti se nas usmilijo dobra srca v Evropi.«

Novo-hebridsko otočje v Velikem oceanu. »Le s požrtvovalnostjo in silnimi naporji se razširja kraljestvo Kristusovo na zemlji posebno v naših krajih,« piše misijonar z otokov v Velikem morju. »Zdi se mi, da se ubijamo noč in dan brez uspeha. Pre-

bivalci nočejo slišati o sv. veri Jezusovi. Raje žive svoje staro pogansko divje življenje. Leni so tako, da trpe raje lakoto, kakor bi pripravljali jedi. Večidel dneva kade in prespe. Polni so vraž, in čarovniki uživajo veliko zaupanje. Hudobnega duha prosijo za lepo vreme, dež, zdravje itd. V posebni časti imajo prešiče, katerih živi tukaj brez števila. Veliko ceno imajo dolgi zobjekočnjaki. Kdor nabere največ takih zob, postane sčasoma poglavar. — Posebna težava je zapuščenost naših krajev. Divji gozdi pokrivajo večinoma otočje. Le redke, slabe stezice, vse preprežene s koreninami mogočnih dreves, se najdejo ponekod. Za bele ljudi je poleg nemilega podnebja posebno nevarna bolezen mrzlica. Vendar vztrajamo v trdem delu in trpljenju iz ljubezni do Jezusa in neumrjočih, z njegovo drago krvjo odrešenih duš.«

Pomanjkanje božjih hiš v Prednji Indiji. Alojzij Marija Bencinger, škof kvilonski, piše: »Ne prosim rad, pa moram. Večina moje črede nima primerne cerkve. Zbiramo se le v zasilnih kapelica, kjer je komaj prostora za 200 oseb. Mnogo novospreobrnjenec ne more k službi božji radi pretesnega prostora.«

ra. Obdani smo od mohamedancev in pogonov. Kako bomo rešili naše ljube brate, ker jih ne moremo zbirati redno k božji službi! Žalostno je moje srce, a vendar polno upanja na božjo pomoč in usmiljena srca.»

Južna Amerika. Zanimiva je zgodnica iz Valparaizo — živa priča, kaj zmore krščanska ljubezen. Preteklo leto je razdjal imenovano mesto strašen potres. Že pri prvih sunkih so začele nositi usmiljenke uboge bolnike na dvorišče. Tam preštejejo svoje drage in zapazijo, da manjka še starčka. Osmero sester hiti v poslopje, da bi rešile še tega starčka. Pa predno ga najdejo, se potrese zemlja še enkrat in vse najdejo smrt v razvalinah.

Zahvala. Vam, gospod, se s tem iskreno zahvaljujem za plodonosno podpiranje, katero ste mi v Vašem velecejenem listu »Bogoljubu« dobrotno naklonili v pretečenem letu. V imenu misijona in oskrbovanih Kitajcev Vam kličem iz dna srca: Bog Vam povrni! Prosim Vas ponižno, podpirajte me tudi to leto ter me včasih priporočite usmi-

ljenim bravcem Vašega velecejenega lista. Tako bo ta Vaš prekoristnj »Bogoljub« tudi mnogim Kitajcem pripomogel, da iz nesrečnih malikoljubov postanejo zvesti in srečni bogoljubi. Zahvaliti se moram tudi vsem drugim milosrčnim dobrotnikom, kateri so v mojo mis. podporo prispevali tako obilne darove. Tudi njim naj neskončno Dobrotljivi njihovo dejansko krščansko ljubezen in usmiljenje bogato povrne s časnimi in večnimi dobrotami! Dobri milostljivi Bog vzbudi naj med pobožnimi slovenskimi verniki še mnogo usmiljenih src na korist in v pomoč našim prerevnim kitajskim misijonom! — Prosim še, molite za mene in za težavni moj misijon ter to zadevo, ako je mogoče, tudi v Vašem listu priporočite dobrim vernikom v molitev. — Zdaj Vas prevdano pozdravljam ter ostajam Vaš v Jezusu prehovaležni

P. Peter Bapt. Turk, O. F. M.

Uredništvo ne priobčuje te zahvale, kakor bi zase potrebovalo kako zahvalo, ampak ker bodi ta zahvala novo priporočilo.

Cerkveni razgled.

Po svetu.

God sv. očeta. Godovni dan Pija X. je bil na praznik sv. Jožefa. S sv. očetom goduje skoraj ena tretjina Italijanov, ki imajo za patrona zaščitnika svete katoliške cerkve; zato je praznik sv. Jožefa Italijanom tako domač in priljubljen. Sv. očetu so, kakor običajno, izrazili na predvečer svoja voščila kardinali in vsi zastopniki vatikanskih oblastev.

Papeževa svetinja (kolajna). Vsako leto na praznik sv. Petra in Pavla je navada, da razdele sveti oče papeško svetinjo, ki ima na eni strani podobo papežev, na drugi pa predočuje najvažnejši cerkveni dogodek istega ali prejšnjega leta. Letošnja medalja ima vtisnjeno posvečevanje

štirinajst francoskih škofov, ki se je izvršilo 25. februarja lanskega leta.

Novi kardinali. 15. aprila je bilo imenovanih šest novih kardinalov, med njimi patriarh benečanski, Aristides Cavallari, naslednik sv. očeta Pija X. Ko so bili sedanji sveti oče patriarh v Benetkah, je bil Cavallari še navaden duhovnik ondi. Ker kanoniki pri cerkvi sv. Marka niso bili voljni, da bi ga sprejeli za svojega tovariša, je kardinal Sarto skromnega Aristida imenoval za glavnega duhovnika pri cerkvi San Pietro. Malo dni potem, ko je bil patriarh Sarto izvoljen za papeža, je postal Cavallari pomožni škof v Benetkah, 3. marca naslednjega leta je bil že patriarh, sedaj pa je dosegel še kardinalske časti. — Poroča se, da bodo sveti oče podelili kardi-

nalski klobuk tudi avstrijskemu knezonadškofu v Olomucu, dr. Bäuer-u.

Papež Pij X. — krstni boter. Španski kralj Alfonz je naprosil sv. očeta, da bi botrovali kraljevem prvorojencu kar so tudi radevolje obljubili.

Častna straža v Vatikanu je dandanes izgubila skoraj ves pomen in veljavo za papeža, dasi stane mnogo denaria. Po izjavi Pija X. se bo ta stara korporacija, če ne odpravila, pa vsaj korenito preuredila. Častna straža ali »nobelgarda« bo ostala le še imenom ter se bo naslov »nobelgardist« podeljeval osebam raznih narodov kot neko odlikovanje, prav tako, kakor se imenujejo razni častni prelati.

Francoske homatije. Framasonsko društvo »Veliki Orient« žanje sadove svojega tiranstva, ki ga hoče utrditi pod krinko »svobode«. Za malo ceno je kupilo bivši frančiškanski samostan v Parizu. Cerkev bodo oškrunili, da jo izpremene v svojo zborovalnico in okrase z znaki brezverskega framonstva.

Ali je boj zoper bogoslužje na Francoskem končan? Pogajanja so se raztrgala brezuspešno. Kaj sedaj? Duhovniki sicer opravljajo službo božjo, toda nihče jim ne zagotovi varstva v cerkvi. Ako bi se lepega dne izmislil kakov barabež ali pustolovec, da bi v cerkvi kadil, jedel, pil ali kaj drugega počenjal, bi mu po sedanjih postavah župnik ne mogel braniti, niti ga tožiti. Zalcstno — a resnično! Prav tako župani, če so brezbožni, napravljajo lahko vsakojake sitnosti duhovnikom ter dobe lahko kmalu dosti vzrokov, da dajo cerkev zapreti. — Zadnji čas objavljajo francoski listi odlomke listin, ki jih je vlada zaplenila papeževemu poslaniku Montagniniju. Sveta stolica vsled tega ni nič prizadeta, kajti zlorabljajo povečem le osebne zapiske poslanikove iz njegovega dnevnika.

Ali je to verska svoboda? O priliki, ko je v francoskem mestu Toulonu razneslo veliko vojno ladjo »Jeno«, je bilo 110 vojakov mrtvih, še več pa smrtnonevarno ranjenih. Ko so poslednji v najhujših boležinah ječali in umirali v bolnišnicah, vojaška oblast ni dovolila, da bi se jim bila podelila zadnja tolažba in da bi bili prejeli sv. zakramente, dasi so bili pomorščaki verni bretonski rojaki. — Seveda je hotela prizadeta oblast to krutost tajiti, — a zastonj; kajti časopisi bi ne bili o tem poročali, če bi ne bilo res. —

Misijonar — posredovalec za mir. V jugozapadni Afriki so se vdali domačini, imenovani

»Bondelzwaarts«, po dolgotrajni vstaji. Zasluga za to gre patru Malimovskemu, ki jih je pomiril zagotavljajoč jim, da se bodo misijonarji vedno potegovali za njihove koristi. Blagoslov z Najsvetejšim je potrdil pogodbo za mir.

Palestina. Ker so bili nastali prepiri v svetišču Gospodovega rojstva v Betlehemu, je priznala turška gosposka, da imajo latinski frančiskani sedaj ondi neomejeno oblast.

Katoličanstvo v Sveti deželi nič kaj ne napreduje. Vzrok temu so židje, ki jih je čedalje več in ki zlasti v mestih izpodrivajo katoliške obrtnike, trgovce in rokodelce. Za poljedelstvo se pa tudi kristjani premalo brigajo, četudi je dosti rodovitne zemlje, kjer bi živinoreja dobro uspevala.

Letošnjo zimo je tudi v Palestini zmrznilo več ljudi. Na sv. Jožefa praznik je došel v sveto deželo novi latinski patriarh Filip Camassei. Bil je sprejet z vsemi sijajem. Prvič je pri tej priliki nastopil kot protektor italijanski poslanik z vsem uradništvom.

Brezverstvo in zločini — to dvoje je vedno v tesni zvezi, kar izpričuje pokvarjena Francija. Država je dala zgled, državljani ga posnemajo. Država je vzela cerkvi in redovom, roparji ne marajo zaostati ter napadajo in more ljudi ob belem dnevu. V Marseillu se je pojavila tolpa tatov, ki kradejo uhane ter režejo celo ušesa, ako se jim dragocenosti hitro ne izroče. V državi, kjer se deca vzgaja brez Boga in brez vere, je bilo leta 1904 530.000 zločinov; ena petina hudobnežev ni bila kaznovana, ker jih niso dobili. Letos od 1. januarja do konca februarja je bilo samo v Parizu 88 umorov in poskusov umora!! Od 8000 stražnikov je bilo lani v službenem času hudo 400 ranjenih. O tem gnezdu izprijenosti piše neki sicer Francozom naklonjeni časopis: »V Parizu policija ni več v stanju, da bi zabranila zločinstva. Zločinci napadajo priproste delavce, ki imajo pri sebi le malenkostne vsote, kakor tudi bogate osebe. Za človeško življenje jim ni dosti mar.« — Tako je in še hujše bo prišlo. Država krade samostane, a bo kmalu prisiljena, da jih izpremeni v jetnišnice. Država jemlje in krade ljudem vero, ljudje ropajo in more svoje someščane; država je odtegnila plače duhovnikom, a ne bo mogla dobiti denarja za policijo, za orožnike in stražnike, da bi strahovali razdivjano druhal in brezverne klativiteze!

Katoliška zveza mladeničev na Francoskem se je jela dobro razvijati. Po celi državi je že

organiziranih do 70 tisoč članov, ki bodo sčasom gotovo pripomogli za verski preporod nesrečne domovine. Posamezne skupine so osnovane tako, kakor pri nas. Zveza mladeničev ima namreč namen, zanesti pravo omiko in pravi napredek med nižje sloje; v ta namen ustanavlja knjižnice, oskrbuje predavanja, skrbi za društva, ki imajo socialno-gospodarski program.

Jubilej. 19. marca je slavil knezoškof krški dr. Jožef Kahn dvajsetletnico, odkar je bil za škofa posvečen. Odlični vladika je v tem času mnogo storil za preporod Koroške v duhovnem oziru. Skrbel je, da bi škofija dobila samo dobre duhovnike, trudil se je za povzdigo katoliškega časopisja, osnoval je plodonosno in koristno bratovščino sv. Jožefa, ki je urejena po vzorcu družbe sv. Mohorja.

Sarajevo. Zavetišče za slaboumne, topoglavce in telesno pohabljeni ljudi namerava ustanoviti sarajevski nadškof dr. Stadler. Zavod bo pod varstvom sv. Jožefa.

Lurška kronika. Leta 1906 je bilo opravljenih na lurški božji poti v jami 40.800 svetih maš, obhajanih pa je bilo 407.000 oseb. Za letos je napovedanih obilno romarskih vlakov; 5. maja pridejo Tirolci, 7. romarji nemškega lurškega društva, 22. Belgijci iz škofije Tournai; junila pride iz Belgije pet posebnih vlakov. Iz raznih krajev je naznanjenih za poletje že 34 posebnih vlakov.

Misijonsko postajo Hartum v Srednji Afriki je naš cesar izredno odlikoval. Cesar Franc Jožef I. je že 56 let pokrovitelj omenjenega misijona; poslal je torej v znak posebne naklonjenosti svojo podobo in povrhu še 10.000 frankov, ker se bo ondi zidala nova cerkev. Izročitev podobe se je vršila z veliko slovesnostjo.

Semenišča za bogoslovce bodo prenamenili na Italijanskem. Sveti oče so v ta namen določili devet apostolskih odposlancev, ki se bodo pečali s to zadevo. Znano je namreč, da je po Laškem dosti malih škofij, ki imajo vsaka zase svoje male bogoslovne zavode, ki ne morejo prospevati in dati bogoslovcem istega znanja, ki je dandanes potrebno. Skušali bodo torej semenišča kolikor moč združiti.

Na prižnici umrl je dne 9. aprila v Napolju kanonik Luigi Serio med cerkvenim govorom.

Pri sv. Gabrijelu, v misijonskem zavodu na Dunaju, se je na velikonočni ponedeljek poslovilo 40 misijonarjev, ki so se podali med tuje, poganke narode na Kitajsko, Japonsko, v Ton-

go, Novo Gvinejo in v Brazilijo. Po ganljivem nagovoru v cerkvi se je vršil sprevod, odpeli so se odlomki štirih evangelistov, k sklepu pa so podelili misijonarji v posameznih oddelkih izpred oltarja vernikom poslednjič sv. blagoslov.

Društvo za katoliško univerzo v Solnogradu je imelo koncem minolega leta 2.658.344 K premoženja. Lansko leto se je nabralo 150.000 kron.

Dunajski župan dr. Lueger, ki so mu bili že napovedali smrt, je okreval in biva sedaj na odihu v Lovrano. Na Dunaju se je zanj veliko molilo in opravilo mnogo devetdnevnic.

Vseavstrijski protestni shod je bil na Dunaju dne 4. aprila proti cerkveno-političnim razmeram na Francoskem. Na shodu se je sklenilo, da se bodo avstrijski katoličani posluževali vseh postavnih sredstev, da zabranijo vsaj v Avstriji preganjanje cerkve ter razkristianjenje šol in rodbine.

Svetništvo Pija IX. Sveti oče so odredili, naj se prično priprave za svetniški proces papeža Pija IX.

Po domovini.

Dvestoletnica ljubljanske stolnice.

Dne 8. maja bo dvesto let, kar je bila ljubljanska stolnica sv. Nikolaja posvečena. Leta 1701. so jo začeli zidati, leta 1706. jo dovršili, l. 1707. imenovani dan pa posvetili. To posvečevanje se je izvršilo z velikimi slovesnostmi.

Na dan Gospodovega Vnebohoda, 9. maja, se bo torej obhajal spomin te slovesnosti pred dvesto leti. Prejšnji večer bodo eno uro slovesno zvonili (pritrkavali); zvonjenje pa se bo vrstilo z vojaško godbo, ki bo igrala v zvonikih, kakor je takrat pri posvečevanju. Obenem bo cerkev zunaj razsvetljena.

Drugo jutro, na Vnebohoda, bodo ob pol šestih pridigovali škof, maševali pa prošt; ob 1/2 10. uri bo pridigal sloveči jezuit P. Volbert, maševali pontifikalno sv. mašo pa knezoškof.

V spomin nato se je nameraval obhajati v stolnici tudi sv. misijon. Ker pa pridejo vmes ravno volitve, ki ljudstvo močno vznemirijo, se je misijon preložil; in sicer se bo nemški misijon začel na praznik presv. Rešnjega Telesa, slovenski bo pa pozneje enkrat v jeseni.

Pač pa dobé popolni odpustek vsi, ki od 8.—15. maja v stolnici prejmejo vsaj sv. obhajilo (spoved lahko tudi drugod) in molijo na

namen sv. očeta; nepopolni odpustek pa oni, ki v teh dneh nekoliko molijo v stolni cerkvi.

Za dvestoletnico so cerkev tudi lepo prenovili; omili so sloveče Quaglijeve slike in marsikaj nanovo prezlatili. Samo to prenovljenje stane 70.000 K, pa se še ne pozna prav veliko. Nekaj poprav se bo izvršilo še to tekoče leto. Kdor more kaj utrpeti, naj kaj podari v ta namen. Zakaj stolna cerkev — matj in glava vseh cerkvâ v škofiji — je največja revica. Župnija stolna ni velika, in gospoda mestna rajši skrbi sama zase, sebi zlati stanovanja, cerkev pa pušča, da se popravlja sama.

Slika v današnjem našem listu je povzeta po sliki na stropu stolnice nad velikim oltarjem. Predstavlja nam sv. Nikolaja, ko se je prikazal cesarju Frideriku IV., nakar je ta — l. 1463. — ustanovil ljubljansko škofijo.

Katoliški Slovenci ljubljanski so na cvetno nedeljo docela napolnili veliko dvorano »Uniona«, da so dali duška svojemu ogorčenju radi nečuvnega preganjanja katoliške cerkve na Francoskem. Spretni ljudski govornik dr. Šusteršič je poludno razvil zgodovino proticerkvene gonje ter pokazal, kako so znali francoski framasoni spraviti nase vso oblast in kako so polagoma odtujali verno ljudstvo od cerkve in cerkvenega življenja, v tem ko se katoličani tega niso zavedali ter se niso združevali v obrambo. Najprej so vpeljali framasoni brezverske državne šole, dosegli so, da se je razkristjanil zakon, kajti sodili so: Krščanski zakon je podlaga krščanske družine, krščanskega življenja; krščansko življenje pa je podlaga krščanski državi; — te pa ne marajo. Trn v peti so bile zatiralcem svobode — zgledne katoliške šole, ki so bile v rokah katoliških redovnikov in redovnic. Hajdi po njih. Redove so razpustili, redovnike iztirali, premoženje pa naj bi postalo državna last. (V resnici je šlo v žepe židovskih in liberalnih advokatov.) Nadaljni korak brezbožnežev je bil ta, da so razdrli konkordat, to je pogodbo s sveto stolico. Duhovnikom so ustavili že itak borne plače, cerkve z vsem premoženjem pa so proglasili za državno last. Dovolili so milostno duhovnikom, da smejo rabiti cerkve, ako ustanove verske družbe. S tem bi bil pa razbit prvotni značaj od Jezusa ustanovljene cerkve, zato papež takih družb ni mogel priznati, ker ne more in ne sme ravnati proti nebeškemu Ustanovitelju; vlada je nato odredila,

da se radi tega v cerkvah ne smejo opravljati bogoslužna dejanja. Premislila se je pozneje le v toliko, da je to prepoved preklicala s pripomnjo, da so duhovniki v cerkvi brez varstva. — Govornik je poslušalce opozoril, da tudi pri nas silijo na dan ljudje, ki ne marajo za cerkev ter so že zavpili, da hočejo svobodni zakon in brezversko šolo. Toda mi hočemo biti svobodni na svojih tleh in ne maramo, da bi nas tirali brezverci v tako žalostne razmere, kakor so na Francoskem. Francija nam je zgled, kam pridemo, ako bi volili slabe ljudi za poslance; zato hočemo biti oprezní! — K sklepu so tudi knezoškof dr. Anton Bonaventura v daljši razpravi dokazovali, da so razmere, kakoršne so na Francoskem, naravna posledica naukov, ki jih širi tudi naša takozvana inteligenca po svojih listih in spisih. Če hočemo, da se ubranimo francoskih razmer, ustavimo se liberalnemu naziranju, ki se hoče vgnezditi tudi med verno ljudstvo slovensko!

Polaganje in blagoslovljenje temeljnega kamena se je izvršilo dne 2. aprila na Viču pri Ljubljani z največjim sijajem. Vsa občina je bila slavnostno okrašena. Možje in mladeniči so pripeljali 50 mlajev, deklice so pripravile obilo zelenja in vencev.

Odlikovanje. Imenovani so za knezoškofijske duhovne svetnike čč. gg. Jakob Mrak, župnik v Naklem, Jan. Oblak, župnik na Bledu, Ign. Šalehar, župnik v pokoju.

Inštaliran je bil slovesno na velikonočni ponedeljek novoimenovani stolni prošt mariborski, mil. g. prelät Karel Hribovšek.

† **Pater Angelik Hribar.** Po kratkem bolehanju je umrl v ljubljanskem frančiškanskem samostanu P. Angelik. Pokojnik ima za seboj dolgoletno, vsestransko in raznovrstno delovanje. Učiteljeval je skoraj 28 let v orgljarski šoli, bil je katehet, kurat, spreten pridigar in zlasti priljubljen spovednik. Predvsem pa je slovel že dolga vrsto let kot marljiv skladatelj, ki je znal zadeti ljudski ton, zato so se pa njegove cerkvene skladbe tako priljubile in vdomačile med našim ljudstvom, da so postale že kar narodne. Gotovo prepeva rajni blagi redovnik v koru angelov božjih večno slavo Onemu, ki ga je tukaj poveljčal z izrednim glasbenim talentom. — K pogrebu se je bilo zbralo ogromno ljudstva vseh slojev. N. v m. p.!

V ljubljanskem Marijanišču bodo to poletje povečali in prenovili kapelico, ki je za sedanje razmere postala pretesna. Prepotrebno popravo

priporočamo darežljivosti dobrili src. Deška sirotišnica v tem zavodu stori brez vsakega šuma in hrupa toliko dobrega za vzgojo siromašne in osirotele mladine, da zasluži vsestransko naklonjenost.

Prelat in mestni župnik Rozman je praznoval 4. aprila 75letnico rojstva. Tudi mi želimo ljubljenu gospodu čvrstega zdravja in popolnega okrevanja!

Starčki, ki so jim presvetli knezoškof na veliki četrtek umivali noge, so dosegli skupno starost 1012 let.

Smrtna kosa. Umrl je 25. sušca vpokojeni župnik č. g. Jernej Zupančič v Litiji. Ves trg je bil v žalnih zastavah ob njegovi smrti. Telesni ostanki njegovi počivajo na pokopališču, za katero je pokojni gospod skrbel z vso vneto ter se mora prištevati med najlepša v naši domovini. — V Senožecah je umrl zlatomašnik in župnik č. g. Ign. Okorn, v Trbojah pa je sušica zatrla mlado življenje blagega gospoda Jakoba Lovretiča. N. v m. p.!

Zlato poroko sta obhajala 10. t. m. oče in mati dekana dr. Kržišnika v Trnovem na Notranjskem. Še obilo zdravih let!

Krščen je bil v šentpeterski cerkvi v Ljubljani na praznik Marijinega oznanjenja sin trgovskega potnika Aron Tivoli. Rojen je bil v Buenos Ayres v Južni Ameriki. Omenjenega 14-letnega mladeniča je pripravljajal za sveti krst č. g. J. Smrekar.

Petdesetletnico cerkvenega posvečevanja bodo praznovali letoš v ljubljanski trnovski fari. Za to slovesnost bo cerkev dobila prenovljen veliki oltar in tabernakelj.

V Ricmanjih je bila na praznik varstva sv. Jožefa, dne 21. aprila, trojna služba božja; mnogo se je tudi spovedovalo. Znano je, da je bila ta duhovnija dalj časa vsa zbegana, ker so jo brezvestni ljudje motili in silili v razkolništvo. Tržaški škof je Ricmanjcem dovolil lastno župnijo in tudi službo božjo po staroslovenskem obredu. Upati je, da se bode povrnil zopet mir v razdrapano sosese.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani.

Ponoči med 2. in 3. majem bodo možje in mladeniči častili presv. Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Molila se bode 2. ura: Obisk najsvetejšega zakramenta. — Zvečer pred praznikom patrona častivcev presv. zakramenta sv. Paskala, t. j. 16. maja bodo skupno častili presv.

Rešnje Telo eno uro v stolnici cerkvi sv. Nikolaja in sicer od 9. do 10. ure zvečer. — Na praznik presv. Rešnjega Telesa se skupno udeležijo procesije v stolnici s svečami. K tej procesiji, kakor tudi k molitvenim uram, se vsi cenijo, možje in mladeniči prav vljudno vabite. — 25. redni sestanek nočnih častivcev bode 12. maja v stolni zakristiji ob navadnem času, k temu sestanku se vabijo vsi moški brez izjeme.

* * *

Iz Trboj. Ker je »Bogoljub« obljubil prinašati poročila o zvestih častivcih Marijinih, želim v kratkih potezih opisati življenje in delovanje moža, ki je iz vse duše ljubil in častil nebeško Mater in razširjal njeno slavo. Bilo je veliko-nočno nedeljo zjutraj, ko je preminulo življenje velečastitemu g. Jakobu Lovretiču, vpokojenemu duhovniku v Trbojah, da se združi z vstalom Zveličarjem. »Ljub je bil Bogu in ljudem, njegov spomin je blagoslovljen«. Ako komu, tedaj pokojnemu g. Jakobu gotovo veljajo te svetopisemske besede. Vse jih je ljubilo in spoštovalo, ko so še živeli. Ko so pa umrli, je vse obžalovalo njih smrt. Bili so pobožni in goreči duhovniki, vnet predvsem za čast Marijino in presv. Srca Jezusovega v najsvetejšem Zakramentu. Kako jim je ljubezni in navdušenja žarelo lice, ko so govorili o njegovi ljubezni in dobroti! Kako so povzdignili med nami češčenje božjega Srca, zlasti v prvi petek in nedeljo! Koliko so v tem oziru storili je znano le Bogu. Niso pa živeli le za Boga, ampak tudi za ljudi. V vsakem slučaju so imeli odprto srce in roke, za vsakega dober svet. Bog je pač ljubil to gorečo dušo, zato jo je vzel k sebi, da tam zdaj njega gleda, za katerega čast se je vedno trudila in vse žive dni tako ljubeče po njem hrepnela. Z zahvalno pesmijo na ustnih jim je zastala beseda; bodo pač v večnosti nadaljevali hvalo Večnemu. Ker jim radi kratkega šele 33-letnega, in še to večinoma bolehnega življenja, ni bilo mogoče tako razširjati čast božjo, kot so želeli, pospešujejo jo brez dvoma tembolj goreče in tudi uspešno sedaj s svojimi molitvami. Naj njih lepi zgled najde mnogo posnemovavcev! Saj vemo, da nam po številu let ni ceniti življenja, ampak po dobrih delih. Naj torej počivajo od svojega truda v miru in njih dela naj jih osrečijo! Nam pa daj Bog vrednega naslednika!

Iz Črnomlja. Dne 25. marca je šla naša dekleška Marijina družba iz župne cerkve k prelepi

podružnici v Vojno vas z zastavo in med lepo ubranim petjem; tam je bil slovesen sprejem 47 zglednih deklet. — Mladenci so na sv. Jožefa dan, ko so imeli shod, pri sv. maši na koru neustrašeno prepevali. — 1. aprila pa smo pokopali priljubljenega Marijinega sina Janeza Čurk, v starosti 21 let. Zgledno je živel, še lepše umrl. Previden s sv. zakramenti je večkrat klical Marijo na pomoč in goreče vzdihoval k presv. Srcu Jezusovemu: »Oh, koliko si ti prestalo zame, in jaz tako malo zate!« Umrl je ravno na Veliko noč; — veselo znamenje!

S Studenca pri Krškem. Veliko nedeljo popoldne smo pokopali moža in ženo, po imenu Gregor in Marija Gašper. Položili so ju v en grob. Ljubila sta se na tem svetu, upamo, da se tudi tam.

Od Sv. Lenarta nad Škofjo Loko. Dne 26. marca je bil pri nas blagoslov nove zastave dekliške Marijine družbe. Blagoslovil jo je č. g. Luka Smolnikar iz Ljubljane. Naredila je zastavo g. Marija Sattner v Ljubljani za ceno 500 K. Zastava je prav lepa. Vsa čast dekletom, ki so same zložile ves potreben denar za zastavo! — Tudi med fanti se nekaš sliši, da bodo napravili svojo.

Od nekod smo dobili dopis, v katerem se popisuje neka slaba Marijina družabnica. Takih dopisov ne moremo tiskati. Vprašamo samo, zakaj se v Marijino družbo sprejemajo ljudje, ki očitno niso za to? Kaj je s takimi udi pomagano!

Iz Dobrnjč. Dobili smo lep nov božji grob. Stal je 1.040 k. — Procesija pri vstajenju na velikonočno nedeljo je bila mnogoštevilna. Posebno jo je krasila dekliška Marijina družba s prižganimi svečami in banderom.

V Mekinjah bodo obhajali dne 12. majnika t. l. slovesno desetletnico kronanja kipa Marijinega prečistega Srca; kot pripravo na ta znameniti dan bosta vodila tridnevniko misijonarja iz Celja vč. gospoda superijor M. Klančnik ter J. Zdravlič.

Ptuj. V cerkvi sv. Petra in Pavla v Ptujju je zmiraj videti kaj novega. V adventnem času je bil nov svilen oltarni prt na glavnem oltarju s podobo preč. Device Marije. Sedaj v postnem času pa je nova spovednica pod korom. Tako lepo in krasno izdelano se težko vidi. Naredil jo je domačin, priprost župljan.

Iz Gorič. Dne 6. aprila smo položili v grob vzorno Marijino hčer, Marijo Zaplotnik iz Le-

tenc. Ta je prva, ki si jo je smrt izbrala izmed naše dekliške Marijine družbe, ki obstoji od leta 1896. Nad pol leta je bolehal in svojo bolezen popolnoma v božjo voljo vdana prenašala. Kako je bila priljubljena, je pokazal njen pogreb, katerega se je udeležila tudi mladeniška družba z zastavo in prižganimi svečami. Sprevod je bil veličasten. Zaradi slabega vremena so g. župnik v cerkvi spregovorili kratek, ganljiv in vspodbuden govor.

Sv. Vid nad Cerknico. Dne 25. marca smo spremile k večnemu počitku zgledno Marijino hčer, Marijo Rudolj, v 19. letu njene starosti, že 7. iz naše družbe. Bila je tiha, prihajala rada k molitveni uri in prejela večkrat sv. zakramente.

Iz Škofje Loke. Dne 23. sušca je umrla v tukajšnjem župnišču v 27. letu svoje starosti Antonija Benkovič, sestričina g. mestnega župnika, ter vzgledna hči Marijina. Prav pogosto je prejela sv. zakramente ter pridno zahajala k molitveni uri. Njeno največje veselje je bilo ob nedeljah s svojimi tovarišicami se v družbeni sobi vaditi v petju, ter je s svojim čistim glasom povspeševala ne le družbeno, ampak tudi cerkveno petje. Pogreb je bil kajpada veličasten. In zdaj že prepeva v nebesih alelujo.

Iz Št. Vida nad Ljubljano. Tukajšnja dekliška Marijina družba je imela veliki teden duhovne vaje, kojih so se članice vdeleževale v obilnem številu. — Mladenci, združeni v telovadnem odseku vrlo napredujejo. Nabavili so si najpotrebnejšega telovadnega orodja in sedaj pridno telovadijo. Meseca maja bodo že nastopili pri javni telovadbi. Poleg telovadbe pa se marljivo vadijo v dramatiki. Priredili so že štiri zabavne večere z bogatim vzporedom in najobilnejšo udeležbo. Zlasti je prekosila vsako pričakovanje krasna žaloigra: »Garcia Moreno«, katero so morali ob ponovni ogromni udeležbi ponavljati. Da ima ta odsek najblažji namen, kaže ta lep uspeh! Fantje so čimdalje bolj navdušeni in pogumni!

Iz Leskovec. Pri nas so tri Marijine družbe, za mladeniče, dekleta in žene. Skupno število vseh udov je 195 in sicer 41 mladeničev, 60 deklet in 94 žena. Z veseljem moramo sporočati, da so nam Marijine družbe v premnogem oziru vir veselja in tolažbe. S koliko vnemo in kako pogosto se prejemajo sv. zakramenti! Dekleta redno pristopajo vsak mesec k mizi Gospodovi, mladeniči in žene pa vsaj vsak drug

mesec. Stare ljudi čuješ govoriti: Včasih ni bilo tako, zdaj je vse lepše, vse boljše. Za božične praznike so nas razveselile žene iz Marijine družbe s prav lično svetilnico pred sv. Rešnjim Telesom, katero je prav okusno napravil pasar J. Kregar za 300 kron. Dekleta pa so si omislile letos prelepo zastavo, ki jo je mojstersko napravila Marija Sattner v Ljubljani za 606 K 88 vin. Slovesno je bila blagoslovljena dne 25. marca, na praznik Marijinega oznanjenja. Cerkveno opravilo je izvršil č. g. Josip Abram, kurat v Novakih. Od vseh krajev so prihitele Marijine hčere k slovesnosti v prav obilnem številu, iz Novakov, iz Trate, iz Stare Oselice, iz Poljan, tako, da je bilo samih Marijinih hčera zbranih 160. Gotov lep prizor tu gori v oddaljeni, tihi Leskovici. — Dne 6. aprila pa smo imeli tu gori celodnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa. Cel dan so se ljudje v prav obilnem številu udeleževali redke pobožnosti. Mnogo jih je tudi prejelo sv. zakramente, tudi mošje. Obnašanje je bilo vseskozi lepo, vnema velika.

Nove knjige.

Šmarnice za leto 1907: »Devica verna«, spisal J. Godec, založila »Katoliška Bukvarna« v Ljubljani. Namen teh šmarnic je okrepiti krščansko prepričanje in vzbuditi odločnost proti nasprotnikom krščanstva. — Pisatelj pravi v uvodu: »Nobena družba na svetu nima toliko sovražnikov, kakor katoliška cerkev. Cele trume laži-učenjakov vstajajo in izkušajo ovreči resnice naše svete vere. Da, prišlo je tako daleč, da se že med preprostim ljudstvom slišijo govorice zoper vero. Sramotno je, če tako govorjenje poslušša veren mož, pa ne vé naglo odgovoriti in zavrniti onega, ki govori zoper verske resnice. Zato naj Vas tele šmarnice pouče, kako je treba braniti sveto vero proti raznim krivim prerokom. Posnemati morate prve kristjane, ki tudi niso pustili sramotiti svoje vere, ampak so odločno zavračali pogane, ako so ti govorili proti krščanski veri. Za vsak dan v mesecu ima določeno kako versko resnico, katero ravno sedaj najbolj napadajo nasprotniki ter skušajo zanesti verske dvome po časopisju in shodih v najbolj oddaljene kote dežele. Govori o Bogu, znanosti, novodobnih krivovercih, nezmožljivosti, verskih skrivnostih, peklu, spovedi, cerkvenih zapovedih, itd., sploh o stvareh, ki se

napadajo vsak dan po časnikih. Vse se pa nanaša na Kraljico majnikovo, »Verno devico«. Gotovo so te šmarnice za današnji čas zelo primerne. — Naročajo se v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani, ter veljajo vezane 1 K 80 vinarjev, s poštnino vred 1 K 92 vinarjev.

Odpustki meseca maja 1907.

2. Četrtek, I. v mesecu. Popolni odpustek: a) udom brat. presv. R. T. v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom škapulirske brat. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi.

3. Petek, I. v mesecu. Najdenje sv. križa. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in svetemu obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta: udje bratovščine presv. Srca Jezusovega morejo dobiti popolni odpustek proti navadnim pogojem danes, če se ga niso udeležili I. nedeljo; b) udom bratovščine sv. Reš. Telesa, v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

5. Nedelja, I. v mesecu. Udom bratovščine sv. rož. venca trije popolni odpusti: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Udom brat. presv. Srca Jezusovega popolni odpustek proti navadnim pogojem. Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

8. Sreda. Prikazen sv. Mihaela. Popolni odpustek brat. za duše v vicah danes ali pa v osmini.

9. Četrtek. Vnebohod. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkev; b) udom brat. naše ljube Gospe presvetega Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožniveenske bratovščine v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

13. Ponedeljek. Sveti Peter Regalat. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

17. Petek. Sv. Paskal. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 13.

19. Binkošti. Udom rožniveenske bratovščine trije popolni odpusti: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. R. T. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni opustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

20. Binkoštni ponedeljek. Sv. Bernardin Sijenski. Tretjerednikom popolni odpustek kakor včeraj.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek dobé tisti, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

30. Praznik presv. Rešnjega Telesa; 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmo sveto obhajilo in gredo za procesijo. — Popolni odpustek: a) udom bratov. presv. R. T. danes ali med osmino v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom bratov, za uboge

duše v včah, danes ali v osmini; c) udom bratov, črnega škapulirja v bratovski ali farni cerkvi.

31. Petek. Praznik naše ljubljene Gospé presvetega Srca. Udom brat. popolni odpustek danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa popolni odpustek. 2. Kdor gre po vrsti šest petkov ali šest nedelj pred praznikom presv. Srca Jezusovega k spovedi in svetemu obhajilu in moli v namen svetega očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej popolni odpustek. Prvi izmed šestih petkov je 13. maj in prva izmed nedelj je dné 18. apr. 3. Šestnedeljska pobožnost v čast svetemu Alojziju se začne v nedeljo, dné 12. maja. Kdor šest nedelj po vrsti prejme zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori v čast sv. Alojziju, dobi vsako teh šest nedelj popolni odpustek. Ko bi pa kdo katero nedeljo ne mogel iti k svetemu obhajilu, bi moral pobožnost znova začeti.

Devetdnevica v čast sv. Duhu pred binkoštnim praznikom se začne v vseh farnih cerkvah v petek po vnebohođu, to je 10. maja. Kdor se vdeležuje devetdnevnic v cerkvi, more dobiti vsak dan 7 let in 7 kvadranten odpustka, popolni odpustek pa med devetdnevnic, ali na binkoštni praznik ali v osmini, ko gre k spovedi in sv. obhajilu. Če se kdo ne more udeleževati devetdnevnic v cerkvi, dobi iste odpustke, če jo opravlja zase. — Prav ti odpustki proti enakim pogojem se dobé še enkrat, če kdo opravlja to pobožnost v čast sv. Duhu v osmini po binkoštnih praznikih. (Leon XIII. dné 9. maja 1897.)

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Volitve v državni zbor avstrijski dné 14. maja. — Sv. oče in njih zlata maša. — Cerkev na Francoskem. — Boj zoper nenravnost in pijančevanje. Naši izseljenci. — Mladi po mestih. — Misijoni in misijonarji.

Zasebne zadeve: † Terezija Krašovec, Mar. družabnica, ki je ponesrečena umrla v Clevelandu v Ameriki (priporočena zlasti Mar. družabnicam). — Neka oseba v hudih dušnih stiskah. (Če hočete, sporočite, zakaj ste v takih notranjih stiskah; morda se da temu kakó pomagati. Ur.) — Mladenič, ki je nenadoma zapustil lepo pobožno življenje in nastopil pot, ki vodi v pogubljenje. — Drug mladenič, ogrski Slovenec, v posebni potrebi — Zvest razširjevalec Bogoljuba pri volitvi novega stanú. — Vse že priporočene pa še ne uslišane zadeve.

Darovi:

Za misijone: Janez Križaj iz Sore 2 K.
Za varihe božjega groba: župnija Črni vrh nad Idrijo 15 K.

Za bratovščino sv. Dizma: župni urad Cerklje pri Kranju 20 K.

Za kruh sv. Antona: Neimenovan iz Podlipa 4 K.

Za odkup poganskih otrok: Ivana Černivec v Vratislavi 10 K, Neimenovan 5 K.

Za sv. Detinstvo: župnik L. K. 20 K, župni urad Cerklje pri Kranju 14 10 K, č. g. Mihael Barbo, župnik v Smledniku 100 K, č. g. Kerin župnik v Boštanju 12 K, Neimenovana 4 K. — Č. g. Jožef Zupan,

dekan v Dolini pri Trstu 2 K. — Po č. g. katehetu Fr. Oswaldu iz Idrije (zopetna zbirka) 40 K. — Neimenovan 1 K. — Iz Šmartna pri Litiji 6 K 16 v. — Po č. g. I. Balohu, kapelanu v Dobropoljah 2 K. — Učenke II. vladniškega razreda v Ljubljani po č. g. J. Potokarju 6 K 60 v. — Po č. g. Petriču, kapelanu pri sv. Petru v Ljubljani 103 K 78 v. — Katarina Starman iz Preske 9 K 12 v. — Č. g. Karol Lenasi, župnik v Nandanjem Selu 6 K. — Visokoč. g. župnik in prelat J. Rozman zopetno zbirko 30 K. — Č. g. M. Kastelic, župnik v Dolu pri Ljubljani 14 K 60 v. — Letna poročila o „Dejanju sv. Detinstva“ so se razposlala pred velikonočnimi prazniki. Ker ni bilo pravega zapisnika vseh krajev, kjer so deležniki in deležnice, se je morebiti ta ali druga župnija prezrla. Naj torej blagovolijo čč. gg. voditelji čimpreje naznaniti če in koliko izvodov potrebujejo.

V zalogi je tudi mnogo knjižic z naslovom „Nauk o sv. Detinstvu“, kakor tudi tozadevnih podob in svetinjc. Kogar je volja, vpeljati nanovo „Dejanje sv. Detinstva“, ali pa potrebuje označene devocijalije, naj to sporoči osrednjemu voditelju, katehetu A. Čadežu, Semeniške ulice 2 v Ljubljani.

Za cerkev Jezusovega Srca v Sočrgi (Istrija): I. in M. Branisel 2 K, Fr. Jarc, Ivan Majdič, Peter Majdič po 200 K; Župni urad v Horjulu 183 K, Jan. Ažman, zbirka župljanov 100 K, Ana Mandel 40 K, Župnija Št. Vid pri Zatičini 116 K; Matija Mrak, Boh. Bela, zbirka župljanov 50 K; Ivan Sašelj in župljani 42 K, Obrtno pomožno društvo v Ljubljani 40 K; Hranilnica in posojilnica v Selcih 37 K; Ana Šiler, zbirka, 35 K; Hranilnica in posojilnica v Vipavi 30 K; Mihael Mikelič 28 K; Janez Oblak 26 K; Hranilnica in posojilnica pri sv. Jakobu ob Savi 20 K; Mihael Bogulin 20 K; Franc Avsec 20 K; Jos. Schumi 20 K; Jos. Zakotnik 20 K; J. Demšar župnik v Št. Vidu pri Vipavi, zbirka vipavske duhovščine 20 K; Marija Jarc 20 K; Posli uršulinskega samostana 20 K; Andrej Česenj 18 K; Pavla in Viljem Polak 15 K; Jan. Pfajfar 15 K; Anton Tomelj 14 K; Župni urad v Ambrusu 13 70 K; Franja Jesih 12 30 K; Janez Tušek 12 K; Hranilnica in posojilnica v Srednji vasi 12 K; M. Okorn 11 30 K; Val. Oblak 11 K; Franc Onusič, župni urad Podlipa, A. Preskar, Karol Čuk, H. Suttner, dr. Jožef Lesar, Jan. Karlin, prof. Jos. Smrekar, dr. J. Janežič, dekanjski urad v Moravčah, Ludmila Dolenc, Jan. Meršolj, Iv. Narobe, Jernej Kovič, Helena Uitz, Fr. Pokorn, Fil. Fajdiga, N. Schweiger, A. Stenovec, župni urad Kamnik, župnišče Prečina, po 10 K; Jožef Cuderman 6 60 K; Alojzij Stroj 8 K; Fr. Zbašnik 8 K; Andrej Česenj 7 K; Josip Lavrič, Jožef Klemenčič, A. Pravst, Matevž Jereb po 7 K; Anton Poljšak 6 50 K; Peter Režek, Simon Pristov, Alojzij Kumer po 6 K; Matija Gerzin, J. Knific, Ivan Lovšin, Franc Omersa, Hranilnica Žiri, Stanko Peharc, dr. And. Karlin Jančigar, Sušnik, A. Kalan, kanonika, J. Avbelj, Ivan Potokar, P. H. Sattner, G. Rott, Fr. Krošelj, Tom. Kajdič, Fr. Ferjančič, Ant. Kukulj, Jož. Laznik, V. Filler, Jos. Erker, Slovensko katoliško delavsko društvo v Kropi po 5 K; Jožef Klinc, Fr. Smodej, Helena Bavdek, Fr. Sever, Ant. Jemec, J. Sajovic, Jak. Aljaž, Ivan Kregar, Helena Sitar po 4 K; Ig. Šalehar, Janez Gnjezda po 3 K; Jernej Podbevšek, M. Poljak, Avg. Šinkovec, Neža Fernas, Mih. Zevnik, Fr. Dimnik, D. Gomilšek, župni urad v Mirni Peči, Anton Koblar, J. Renier, opatija Zatična, Simon Zupan, J. Lesar, J. H. Ersche, Josip Nagode, A. Kajfeš, M. K. Želj, F. Steržaj, F. Cerjak, F. Gabršček, Josip Pravhar po 2 K; Fr. Rajčević 2 08 K; Ivan Sašelj, Ant. Kocjančič, J. Benedičič, Ivan Plevanč, Dominik Janež, župništvo v Lešah po 1 K; samostan č. Magd. na Studencu 5 50 K; (Pride še.) Bog povrni!

V Sočrgi, dné 6. aprila 1907.

Urejuje: Janez Ev. Kalan. — Oblastem odgovoren: Ivan Rakovec.

Mesečni koledar za maj 1907.

	Dan	Godovi	Celodnev. češč. pr. R. T.		Raz. slovesnosti*
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1	Sreda	<i>Filip in Jakob</i> , apostola	Ljublj. stolnica	} Sv. Tomaž S. Bolfank Sv. Lenart	Birmovanje in kano- nične vizitacije v ljub- ljanski škofiji : Dne 5. Koroška Bela (tudi posvečenje cer- kve); 10. Sv. Križ Rov- te; 11. in 12. Jeseni- ce; 13. Dobrava pri Zasipu; 25. Trebel- no; 26. Mokronog; 27. Sveta Trojica; 28. Št. Janž; 29. Št. Rupert. 26. ob 4. popol. na Rakovniku procesija s kipom Marije Po- močnice.
2	Četrtek	Atanazij, škof	Trebelno		
3	Petek	<i>Najdenje sv. križa</i>	Sv. Križ p. Lit.		
4	Sobota	Florijan, muč.; Monika	Kamna gorica		
5	Ned.	5. po vel. n. Pij V., pop.	Šent Gotard	} Jarenina	
6	Pond.	Janez Ev. pr. lat. vrat.	Orehok		
7	Torek	Stanislav, mučenik	Ljublj. s. Flor.		
8	Sreda	Prikazen Mih. nadang.	Šmihel p. N. m.	} Sv. Jakob	
9	Četr.	Vnebohod Kristusov	Rakitna		
10	Petek	Izidor, kmet	Javor	} Sv. Ilj	
11	Sobota	Mamert, škof	Novaštifta		
12	Ned.	6. po vel. n. Pankracij, m.	Kopanj	} Svičina	
13	Pond.	Servacij, škof	Knežak		
14	Torek	Bonifacij, mučenik	Fara p. Kostelu	Sv. Jurij	
15	Sreda	Hilarij, opat; Zofija, muč.	Mitterdorf	Sp. s. Kunig.	
16	Četrtek	Janez Nepomuk, muč.	Nova Oselica	} Sv. Lenart v Sl. Gor.	
17	Petek	Paskal, spoz.	Mekinje redov.		
18	Sobota	† Feliks, spoz.	Lesce		
19	Ned.	Binkošti	Breznica	} Sv. Ropert	
20	Pond.	Binkoštni pondeljek	Dobrava		
21	Torek	Valens, mučenik	Prem	Sv. Trojica	
22	Sreda	† Kvat.; Julija, muč.	Čatež p. Treb.	} Negova	
23	Četrtek	Deziderij, škof	Krško, kapuc.		
24	Petek	† Kvat. Marija pom. krist.	Ljublj. križanke	} Sv. Bened.	
25	Sobota	† Kvat. Gregor VII., pap.	Godovič		
26	Ned.	1. po bink. Sv. Trojica	Sv. Troj. p. Trž.	} Sv. Ana	
27	Pond.	Magdalena Pac., dev.	Ljubno		
28	Torek	Avguštin, škof	Sv. Helena	} Sv. Jurij v Sl. gor.	
29	Sreda	Maksimilijan, škof	Sv. Duh		
30	Četr.	Sv. Rešnje Telo	Ráteče n. Gor.	Sv. Bolfank	
31	Petek	Angela, dev.; Kancijan, m.	Kranj	Mar. Snežna	

* V to rubriko pridejo pobožnosti, cerkvene slovesnosti, ki so važne za širšo javnost. N. pr. romarski shodi, birmovanje, posvečevanje nove cerkve itd. Tozadavne podatke uljudno prosimo poslati vsaj do 10. dne vsakega meseca — Ako se nam dološljeje birmovanja tudi drugih škofij, pa bodo objavljena.

Ivan Kregar

— pasar in izdelovatelj cerkve-
— nega orodja in posode —

Ljubljana, Poljanska cesta št. 15
(blizu Alojzevišča).

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne
cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali last-
nem načrtu v poljubnem slogu. — Staro
posodo popravi in prenovi, posreabri in
pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelo-
vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja
Čeb a š e k a izvršil je za stolno cerkev
ljubljsko krasen, bogato pozlačen in
ornamentiran **lesteneč** v renesanč-
nem slogu.

„Katoliška tiskarna“

priporoča

kuverte s firmo in trgovske račune.

Paramente

je mogoče kupiti po ceni in ugodno le di-
rektno pri firmi 0—0

Josip Neškudla

protokolirana veletrgovina in tovarna v
Olomucu (Kraljestvo Češko.)

Pr poročila po zelo nizkih cenah bogato vezene paramente v
vseh barvah in slogih: **kazile, plinijale, dalmatke,**
vola, nebese, bandera, zastave, preproge, pre-
grinjala, albe, rokete itd. pod juna tv m tr ednosti;
nadalje v lastnih delavnicah naravnane **kelihe, ciborije,**
monštrance, svečnike, lestence itd. » krasno opravo
strogu po cerkvenih predpisih.

Navedila zavoda.

Podpisani zavod nima nobenega zastopnika, ki bi po-
dražil solidno blago za 20%, t j. za petino prvotne cene;
radi tega se, dobe predmeti potom direktnega naročila v
Olomucu ceneje, kakor jih ponujajo v svojih cenikih kon-
kurenčne češke in nemške firme.

Ilustrirani ceniki zastojn in franko.

Plačilni pogoji ugodni.

— Paramenti se pošiljajo na ogled franko. —

Vljudno se priporoča

trgovina s klobuki in čevlji

Ivan Podlesnik ml.

Ljubljana, Stari trg št. 10.

Velika zaloga. Solidno
blago. Zmerne cene.

1. Nova pravila **Marijinih družb.**
2. Sprejemnice in pravila ter vpisovalne
pole **družbe treznosti.**
3. „**Slava Mariji** ob tristoletnici Ma-
rijinih družb“, spominska knjižica. Cena
40 vin., po pošti 13 vin. več.

Vse to se dobiva v

Ničmanovi prodajalni

(Katol. tiskovnega društva.)

Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Zahtevajte brezplačno dopošiljatev moj ga
ilustr. **cenika z nad 1000 sli-**
kami. Jamstvo več let. V-ako nepopolno sli-
go se vzame nazaj za popolni znesek.

Slika 1/2 nav. velikosti. 611 52—6

Št. 365
srebrna dam-
ska remont gl. **3-50**

Št. 322
sr. brna moška
remont. **3-50**

Št. 337
srebrna s sidro
15 kamnov gl. **5-—**
dvojni plašč gl. **6-50**

Št. 341 srebrna s sidro
dvojni plašč
15 kamnov, posebno
močna gl. **7-9-50**

Anton Kliffmann

največja tovarniška za-
loga ur, zlatne in srebrne. Izvoz v vse dežele.
MARIBOR L. 9 — Štajersko.